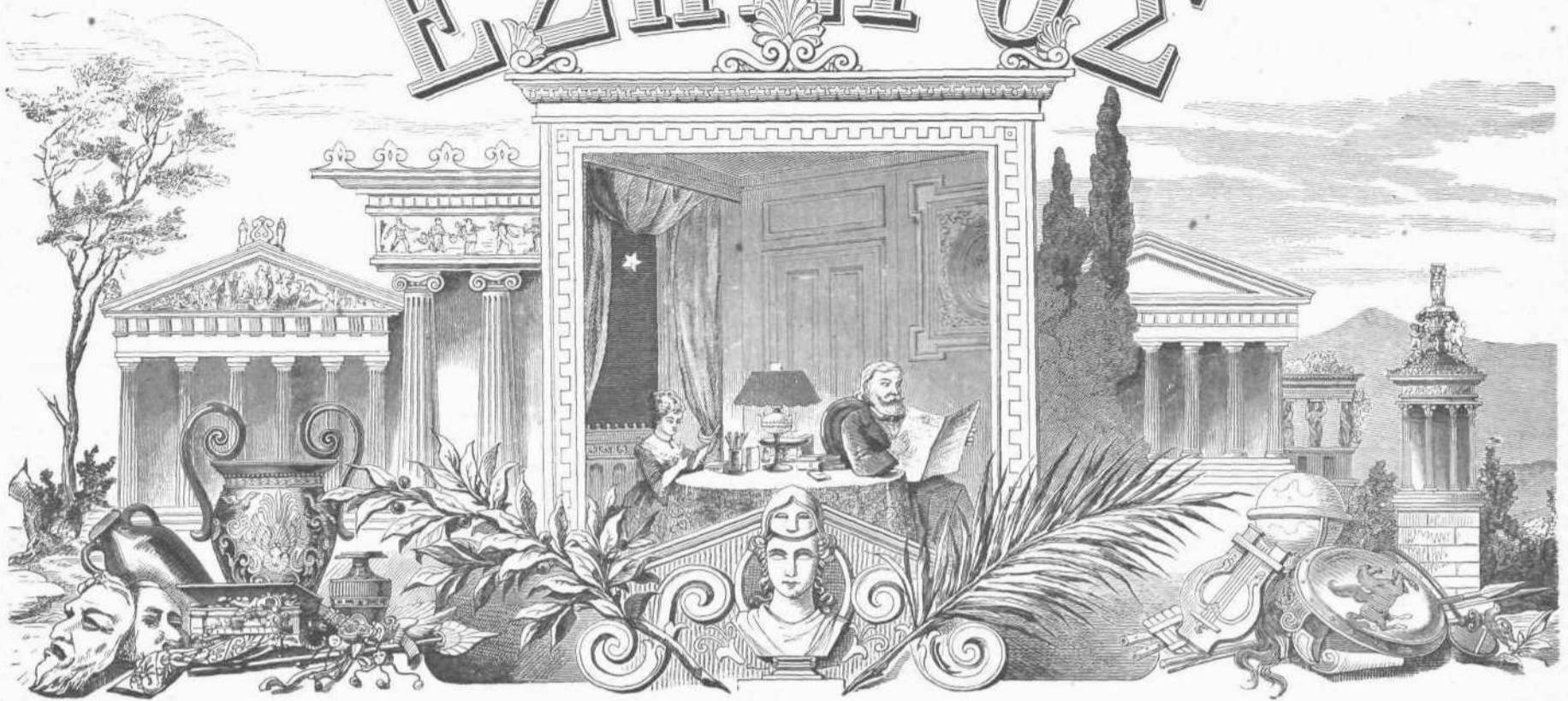

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Α΄.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

⇒ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ Τῆ 113 Φεβρουαρίου 1882 ⇐

Τιμὴ ἐτησία
προπληρωμένη
εἰς χορσόν.

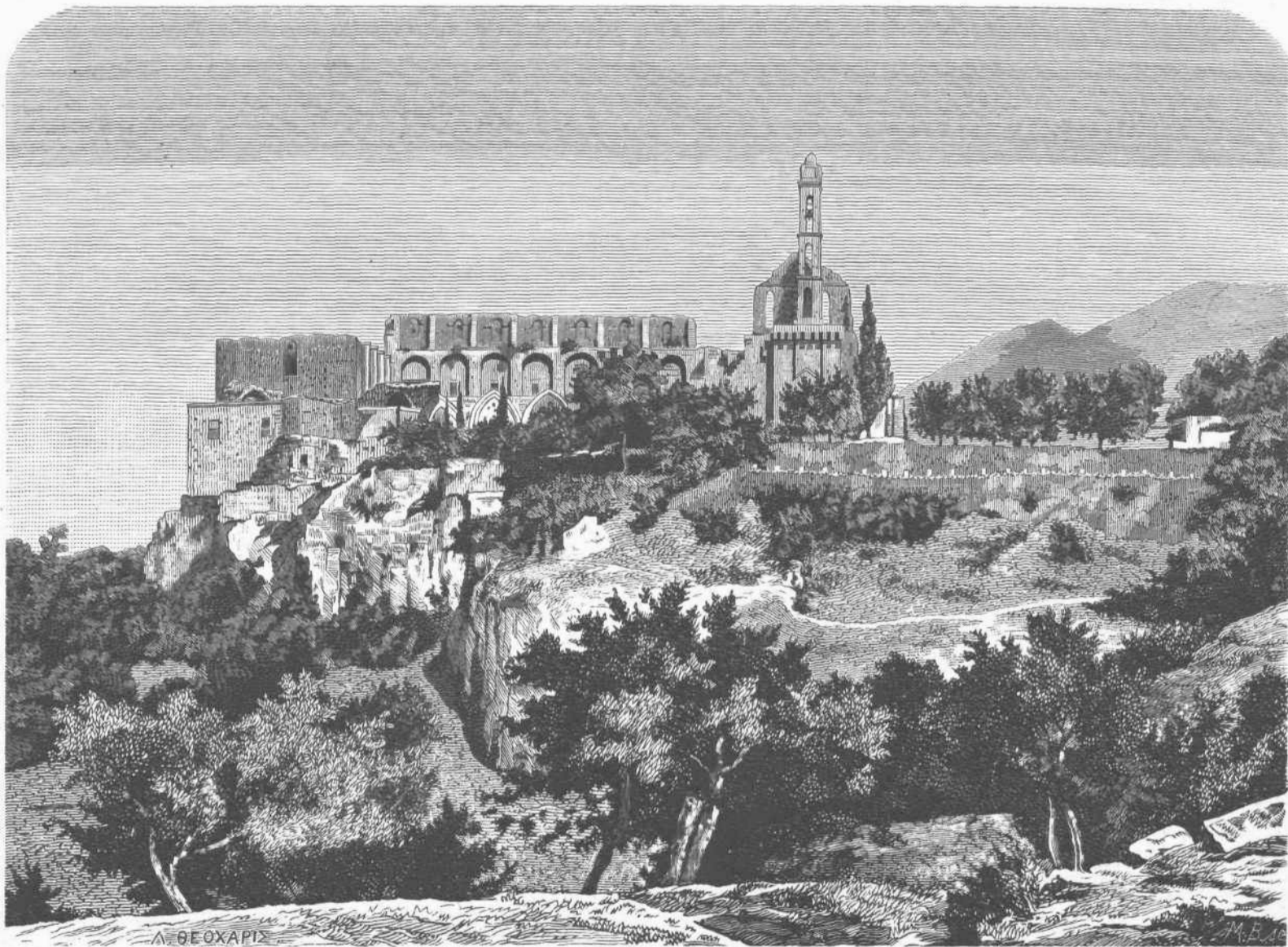
Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἀρ. 19.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ μορὴ τῆς Πελλαπαίδος ἐν Κύπρῳ. — Ἀγαπόμοις ἐξ Ἀθηνῶν. — Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀρθροῦτσον. — Συστατικὰ δελτάκια. — Τὰ ἐρεῖπια τῆς Ὑδρας ἐν Τύνιδι. — Ὁ μουσονογὸς Auber. — Γνωμικά. — Τὸ ὄσση τοῦ Χιαλάθα (συνέχεια). — Τέτοι ἐν Κίνα. Α΄. Οἱ κορυεῖς. Β΄. Οἱ ἐπαῖται. — Βεζαντιναὶ εἰκόνες. Ἀρθροῦτσικος Κουρηγός (συνέχεια). — Ἡ μετεωρολογικὴ πνεῖς. — Ἡ περίστασις κάμει τὸν κλέπτην. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκογενικὴ ἐπιθεώρησις. — Νεκρολογία. — Βιβλία νεοφανῆ. — Διάφορα. — Γραμματικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ Ἑσπέρου.

EIKONES.

Ἡ μορὴ τῆς Πελλαπαίδος ἐν Κύπρῳ. — Ὁ γάλλος μουσονογὸς Auber. — Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀρθροῦτσον. — Τὰ ἐρεῖπια τῆς Ὑδρας ἐν Τύνιδι. — Ὁ ἐν Αἴγιγι ταῦς τῆς Ἀθηνῶν. — Μετεωρολογικὴ πνεῖς. — Ἡ περίστασις κάμει τὸν κλέπτην* εἰκόν B. VAUTIER.

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΛΛΑΠΑΪΔΟΣ ΕΝ ΚΥΠΡῳ.

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΛΛΑΠΑΪΔΟΣ ΕΝ ΚΥΠΡΩ.

(Μετά εικόνας, ὄρα σελ. 289.)

Μία τῶν γραφικωτέρων τοποθεσιῶν τῆς Κύπρου εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ θέσις τῆς μονῆς Πελλαπαΐδος (Bella-Paisi) τῶν Φράγκων, ἣν παριστᾷ ἐν ἡμετέρα εἰκῶν. Εὐρίσκειται δὲ ἡ μονὴ αὕτη παρὰ τὴν κομόπολιν Πελλαπαΐδα (τὴν ἀρχαίαν Λάσασιν), κειμένην εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως μιλίου πρὸς νότον τῆς Κυρηνείας. Ἐκτίσθη ἡ μονὴ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Γάλλων ἐν Κύπρῳ καὶ θεωρεῖται, δικαίως, ὡς ἐν τῶν ἀρίστων μεσαιωνικῶν οἰκοδομημάτων, ὑπερτεροῦν πλεῖστα ὅσα οἰκοδομήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μονῆς, ἐν τῇ θέσει, ἔνθα τὸ πάλαι ὑπῆρχε κρήνη, εὐρίσκειται ἐν εἰδῇ δεξαμενῆς σαρκοφάγος ἀριστῆς κατασκευῆς, ἔργον τῆν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐπὶ δὲ τῆς πύλης φαίνονται τὰ οἰκόσημα τῶν βασιλέων τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς Ἀρμενίας.

Τόσον ἡ μονὴ ὅσον καὶ ἡ κώμη Πελλαπαΐς περικυκλοῦνται πανταχοῦθεν ὑπὸ καρποφόρων καὶ ἀγρίων δένδρων, καθιστώντων τὴν θέσιν ἔτι μαγευτικωτέραν. Μετὰ τὴν κατοχὴν τῆς νήσου Κύπρου ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν πολλὰ οἰκογένειαι ἀγγλικά καὶ ἐγγχώριοι τῆς Λευκωσίας διέρχονται ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοποθεσίᾳ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Ἐν Λεμησῶν κατὰ Δεκέμβριον 1881.

Π. Δ. Παπαδάκης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

Τῇ 19.31 Ἰανουαρίου 1882.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο κατὰ τὰ εἰθώτα ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν διὰ τῆς ἐκφωνήσεως τῆς λογοδοσίας τοῦ ἀποχωροῦντος πρυτάνεως κ. Β. Λάκωνος, καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν, καὶ λόγου τοῦ διαδεχομένου αὐτὸν κ. Νικ. Δαμασκηνοῦ, καθηγητοῦ τοῦ γαλλικοῦ δικαίου καὶ διαπρεποῦς δικηγόρου.

Κατὰ τὰς εὐθύνas τοῦ κ. Λάκωνος οἱ φοιτηταὶ ἐπὶ τῆς πρυτανείας αὐτοῦ ἀνήλθον εἰς 2200, ἡ δὲ περιουσία τοῦ Πανεπιστημίου ὑπερβαίνει ἤδη τὰ 5 ἑκατομύρια δραχμῶν. Ὁ ἀποχωρῶν πρυτάνειs ἐκάκισε τοὺς ἀνευ τῆς οἰαδῆποτε συμμετοχῆς τοῦ Πανεπιστημίου αὐθαιρέτως γινομένουσιν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως διορισμοὺς καθηγητῶν ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τούτῳ ἐκπαιδευτηρίῳ, ὑπέδειξε δὲ τινὰς τῶν τρόπων δι' ὧν ἡ ἀνωτάτη παιδεία δύναται νὰ καταστή καρποφορωτέρα καὶ λυσιτελεστέρα. Ὁ δὲ κ. Δαμασκηνός, ἀναλαμβάνων ἐπισήμως τὴν πρυτανείαν, ἐν γλαφυρῷ λόγῳ, δημοσιουθέντι ἐν τῷ "Αἰῶνι", ὠμίλησε περὶ τῶν ἐν Γαλλίᾳ παλαιῶν συνεδρίων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν κατὰ τὸν ἰδ. αἰῶνα μέχρι τῆς διαλύσεως, ἐπελθούσης τῷ 1790.

Ἡ ἀκαδημαϊκὴ αὕτη τελετὴ ἐγένετο ἐν μέσῳ ἱκανῆς πληθῆος φοιτητῶν καὶ τιῶν λογίων καὶ ὀλίγων μόνων καθηγητῶν καὶ ὀφηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπαραγνώριστος ὅμως ἦτο ὁ οἰκογενειακός, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῆς χαρακτήρ. Καὶ ἄκοντες ἀνεμνήσθημεν ἡμερῶν παλαιῶν, ὅτε ἐπὶ τῆς παρελθούσης δυναστείας αἱ τελεταὶ αὗται εἶχον πομπὴν καὶ ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. Καθ' ὅσον ἐνθυμούμεθα, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος οὐδὲ ἀπαξ ἐτίμησε τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον διὰ τῆς παρουσίας του. Ἄλλ' ἡ ἀναληθία αὕτη θαρῶναι οὐ μόνον τὸν βασιλέα, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρ' ἡμῖν πολιτευομένους καὶ μέγα, μέγιστον μέρος τοῦ κοινοῦ. Εἶνε πολλῶν πλείους οἱ φοιτῶντες εἰς ἐκάστην τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς, αἵτινες θεθαίως δὲν εἶνε ἀπασαί ἀφιερωμένοι εἰς τὴν μέριμναν περὶ τῶν ὑψίστων τοῦ κράτους συμφερόντων καὶ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους ἔργων, ἀλλ' ἐν αἷς γίνεται πολλάκις μικρολόγος ἐρὶς περὶ κομματικῶν ἀντιφωνιῶν. Ἄλλὰ φθόνος οὐδεὶς! Ἢ ἦτο ἴσως συγγνωστὴ ἡ περὶ τῶν πολι-

τικῶν τοῦ ἔθνους πραγμάτων αὕτη ψευδομέριμνα τοῦ πολλοῦ ἀργοῦ πληθῆος ἀν ἐβλέπομεν αὐτὸ ἀπαξ τοῦ ἔτους προθύμως συρρέον εἰς τὴν ὥραϊαν αἴθουσαν τῶν ἀκαδημαϊκῶν τελετῶν, ἵνα ἀκροασθῇ τῶν πνευματικῶν τοῦ ἔθνους πατέρων, οἵτινες θεθαίως δὲν εἶνε κατώτεροι τῶν ἐν τῇ βουλῇ πατέρων τοῦ ἔθνους.

ἴσως ἐνεθυμήθημεν τὸν Ὅθωνα πολλῶν μάλλον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὅτε γίνεται λόγος περὶ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος εἰς αὐτόν. Ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη ἐκ τῆς προσφορᾶς ἀξιολόγου μαρμάρου προσωρισμένου εἰς τοιοῦτο ἔργον, δωρηθέντος πρὸς τοῦτο εἰς τὸ ἔθνος ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν μαρμάρων τῆς Πάρου. Τὸ πρᾶγμα συνεζητήθη πως ἤδη ἐν τῷ τόπῳ καὶ ἀντιρρήσεις ἐξεφράσθησαν. Ἐρρήθη ὅτι ἡ ἀνεγέρσις ἀνδριάντος εἰς τὸν Ὅθωνα εἶνε πρῶτος, ἐφ' ὅσον ἔτι δὲν ἀνηγέρθησαν ἀνδριάντες τῶν μεγάλων τῆς ἐπαναστάσεως ἡρώων, ἐφ' ὅσον λείπει ἀνδρίας τοῦ Καποδιστρίου. Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε θεθαίως εὐλογοφανῆ, ἀν καὶ ἀντιπαρετηρήθη ὅτι τοῦ Καποδιστρίου ἀνδριάντα σκοπῶν ἤδη ν' ἀνεγείρη ὁ δῆμος Κερκύρας πρὸ πολλοῦ παρήγγειλε τὸ ἔργον εἰς τὸν διακεκριμένον παρ' ἡμῖν γλύπτην κ. Δρόσῃν, ὅστις ἔχει ἤδη αὐτὸ σχεδὸν ἔτοιμον. Ἄλλὰ παράδοξος ἐφάνη ἡμῖν ἡ ἐκφρασις φύλλου σατυρικοῦ, ἄλλως φιλελευθέρου καὶ ὑπ' ὀρθῶν ἰδεῶν ἐμφορομένου, ὅτι εἶνε ἄστοπον νὰ ἐγείρωμεν ἀνδριάντα εἰς τὸν Ὅθωνα ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἐγγεγραμμένος ἀνδρίας τοῦ Δεληγεώργη. Τιμῶμεν τὸν ἄνδρα, μάλιστα μετὰ θάνατον. Ἄλλὰ θαρροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι τοιαῦται ἐκφράσεις εἶνε βλασφημίαι. Ἀνδρίας τοῦ Δεληγεώργη πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος θανόντων ἐν τῷ ἀγῶνι, τῶν θυσιασάντων οὐσίαν καὶ ζωὴν ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους ἢ ἐσήμαινε σπουδῆν τοῦ ἔθνους πρὸς καὶσιν θυμιάματος ἀπέναντι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μὲν καὶ τιμίου, ἀλλ' οὐ ἡ μνήμη εἶνε ἔτι λιαν πρόσφατος μεταδῶ συγγενῶν τε καὶ οἰκείων ὡς καὶ τοῦ ἀγαπήσαντος αὐτὸν ἔθνους ὄλου, ὥστε νὰ δύναται νὰ κρηθῇ δικαίως καὶ ἐπαξίως ἡ θέσις αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους. Μὴ σπεύδωμεν. Ὑπὸ τοιαύτην ἔσποιν ἡ ἀνεγέρσις ἀνδριάντος εἰς τὸν βασιλέα Ὅθωνα ἀποκτείνει ἤδη μάλλον εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας. Ἄλλὰ καὶ τούτων θεωροῦμεν πρόωρον ἐφ' ὅσον δὲν ἐβλέπομεν τὴν ἀνεγερθεῖσαν ἀπὸ πεντηκονταετίας ἤδη Ἑλλάδα πληρόνυσαν τὴν ὀφειλὴν τῆς ὑψίστης εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκείνους, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν καὶ τοῦ χρήματος, διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐσφράγισαν καὶ παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν ἐλευθέρων τὸν τεμάχιον τῆς γῆς ὑπὲρ κατοικοῦμεν. Πολὸν πρὸ τοῦ Δεληγεώργη ἢ ἀνεγείρη καὶ πρέπει ν' ἀνεγείρη τὸ ἔθνος τὸν ἀνδριάντα ἄλλων πολιτευομένων, πολὺ πρὸ τούτων τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ὅθωνος καὶ τοῦ Καποδιστρίου, ἀλλὰ πρὸ πάντων τούτων πρέπει νὰ ἰδρυθῇ ἐν μέσῳ Ἀθήναις μέγα, ὑψηλόν, πανελληνιον τὸ μνημεῖον τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821. Εἶνε δὲ περιεργον πῶς ἔθνος ἐξεβλήν ἀπὸ μακραίωνος τυρανίας, ἔθνος παρ' ὃ καὶ ἡ φιλοτιμία εἶνε ζωηρὰ καὶ ἡ πατραγαθία μέχρι μωρίας διαδεδομένη, δὲν ἐφρόντιον μέχρι τοῦδε περὶ ἀξιοπρεποῦς μνημείου τῆς πατρίδος δόξης. Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Ῥώμην γνωρίζουσι θεθαίως ἐν τῶν ὥραϊων αὐτῆς ἰδρυμάτων, τὴν συλλογὴν τὴν καλουμένην Προτομοθήκη, ἐν ἣ εἶνε ἐκτεθειμένοι αἱ προτομαὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας, μαρμάρινῳ ἐπὶ στολοδατῶν μαρμαρίνων. Νομίζω ὅτι τοιαύτη τις Προτομοθήκη τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος ἐντὸς περιφεροῦς κιοανοστολιστοῦ Πανθέου ἐν ἐπιφανεί τῆς πόλεως χῶρῳ ἢ ἦτο μνημεῖον ἀν μὴ ἀντάξιον τῆς μεγάλης ἀρετῆς τῶν θανόντων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τουλάχιστον τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς πρωτεύουσας τῶν Ἑλλήνων πόλεως.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἐσπεροῦ ὅτι ζήτημα σπουδαῖον, τὸ τῆς οἰκοδομῆσεως θεάτρου ἀναξίου τῆς πόλεως, σπεύδει πρὸς τὴν λύσιν αὐτοῦ. Παρήλθον ἤδη ἔτη δλόκληρα ἀφ' οὗ χρόνου συνέστη ἐνταῦθα ἰδιωτικὴ εταρεία πρὸς οἰκοδομῆσιν ἀξίου λόγου θεάτρου μέλλοντος ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ σημερινὸν παράπηγμα ἀφ' οὗ διδάσκονται τὰ μωρότατα καὶ αἰσχίστα ἐκθράσματα τῆς παρσιακῆς μελοποιίας. Οὐδ'

εἶνε ἄλλως δυνατόν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφ' οὗ ἡ μὲν καλλιτεχνικὴ αἰσθησις τοῦ κοινοῦ διεφθάρη ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ὡς δ' ἔχουσι τὰ τοῦ θεάτρου παρ' ἡμῖν οὐδεὶς σπουδαῖος ἐργολάβος δύναται νὰ νᾶλάβῃ τὴν τέρψιν τῆς πόλεως ἐπὶ σοβαροῖς ὅροις μετ' ἐλπίδος κέρδους. Μεγάλοι τότε παρέστησαν δυσχέρεια περὶ τὴν εὔρεσιν καταλλήλου χώρου, τέλος δ' εὐρέθη ἀρμοδιώτατον οἰκόπεδον ἐν τῇ πλατεῖᾳ Λουδοβίκου, ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Καίτοι δ' ὑπερευκρίθησαν αἱ ἀπαντηθεῖσαι δυσχέρεια ἀπέναντι τοῦ δήμου καὶ τῶν ἄλλων ἀπαιτητῶν τοῦ χώρου τούτου, ἡ οἰκοδομὴ ἐναυάγησε μετ' οὐ πολὺ, τοῦ κτιρίου ὀλίγον μόνον ὑψωθέντος ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. Νῦν δ' ἐπέρχεται εὐάρεστος λύσις, τοῦ δήμου ἀποφασίσαντος ν' ἀναλάβῃ τὴν οἰκοδομῆσιν τοῦ θεάτρου καὶ ἀμειβόντος ἐν μέρει τοὺς πάλαι μετόχους τῆς Ἐταιρείας. Πρὸς τοῦτο δὲ συνομολογηθήσεται ἴδιον δάνειον. Ἄλλὰ τὰ περὶ τούτου θέλω ἐκθέσει. Ὑμῖν ἐν προσεχίᾳ ἐπιστολῇ. Καλλιὰς.

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ.

(Μετά εικόνας, ὄρα σελ. 296.)

Ἡ μεγάλη ἡμῶν ἐπανάστασις, ὁ ἱερός ἀγῶν, ὃ ἐφείλομεν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἀνέδειξε κατὰ τὸ ὀκταετὲς αὐτοῦ διάστημα πλείστους ὄσους ἄνδρας, ἐφαμίλλους τῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἄνδρας, οὓς ἡ ἱστορία διεφύλαξεν ἡμῖν ὡς τύπους ἀνδρίας, αὐταπαρνήσεως καὶ φιλοπατρίας.

Τὰ ὀνόματα τοῦ Κοντουριώτου, τοῦ Μισοῦλη, τοῦ Κανάρη, τοῦ Κολοκοτρώνου, τοῦ Βότσαρη καὶ πλείστα ἄλλα ἐμπνεοῦσι σεβασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην παντὶ Ἑλλήνι. Ἀνήρ, ὅστις καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸν ἱερόν σκοπόν, εἶναι καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὁ τοῦ Ἀνδρούτσου υἱός, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν ἐν τῷ σημερινῷ τοῦ Ἐσπεροῦ τεύχει, καὶ ὅστις δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ νέος Λεωνίδα. Ὁ Λεωνίδα, τῶν Σπαρτιατῶν ὁ βασιλεὺς, ἀντέστη ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τῆς πλημμύρας τῶν Περσικῶν ὀπλων καὶ διὰ τοῦ ἥρωικοῦ αὐτοῦ θανάτου ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομά του· ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν αὐταῖς ταῖς Θερμοπύλαις τετράκις ἀντετάχθη ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβαλλόντων ἐβθρῶν.

Ἵγις τοῦ Ἀνδρούτσου, ἀρματοῦ ἐκ τῶν διασημοτέρων, ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβε τὰ πρῶτα αὐτοῦ μαθήματα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ φιλοδόξου Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων· φύσει δὲ φιλόδοξος καὶ ἀνδρείος δὲν ἠδύνατο ἦν νὰ μετάρχη τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀνέλαβεν ἡ πατρις του, καὶ νὰ παλαίσῃ κατὰ ἐβθρῶν, οὓς πατροπαράδοτως ἐδιδάχθη νὰ μισῇ καὶ ν' ἀποστρέφεται. Πρὸ τοῦ ἔτους 1821 ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ συνήθης βίος τῶν παρὰ τῷ Ἀλῆ-πασᾶ ὀπρητούντων ὀπλαρχηγῶν· μετὰ τὴν ἐκρηξιν ὅμως τῆς ἐπανάστασεως ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τῶν ἐπανειλημμένων ἀνδραγαθημάτων του ἐγένετο ἀντικείμενον λατρείας καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀποθεώσεως παρὰ τοῖς ὀπαδοῖς αὐτοῦ. Ἀρκεῖ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ ἀνδραγαθίημα εἰς τὸ χάνι τῆς Γραβιάς, ὅπως ἀποθανάτισῃ τὸ ὄνομά του. Μετὰ ἐκατὸ μόνον ὀπαδῶν ἐτόλμησε τόλμημα μέγιστον, ἀπίστευτον, ν' ἀντιπαταχθῇ ἐντὸς σεσαθρωμένου καὶ πανταχοῦθεν ἐκτεθειμένου χανίου κατὰ πολλῶν χιλιάδων ἐβθρῶν, καταπλημμυρησάντων τὴν ὀλην πεδιάδα. Δὲν ἐπέτυχον αὐτὸν οὔτε τὰ στίλβοντα βπλα τῶν ἐναντίων, οὔτε αἱ ἄγρια αὐτῶν φωναὶ καὶ προκλήσεις. Μὲ ἀτρόμητον καὶ εἰρωνικὸν θλέμμα ἀντίκρυσε τὰς ὀρδὰς ἐκείνας καὶ χορεύων εἰσῆλθεν εἰς τὸ χάνι, ἐνθα καὶ ὠχυρώθη. Ὑπεράνθρωπος πρὸς τοῦτο ἀπηγεῖτο τόλμη. Καὶ ἐν νυκτὶ ἐνοήσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι τὸ σαθρὸν αὐτοῦ ὄχυρωμα δὲν ἠδύνατο ν' ἀνβῆξῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἐπανελημμένας τῶν ἐβθρῶν ἐφόδους, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιχειρήσῃ, ὑπὸ τῶν ἐκατὸ συνοδευόμενων ὀπαδῶν, ἐξοδον ἀξιωματικῶν καὶ νὰ διασχίσῃ μετ' οὗ ἐξίφου ἐν χερσὶ τὰς πυκνάς φάλαγγας. — Ἐν τοῖς νεωτάτοις χρόνοις στρατάρχης Εὐρωπαϊός, ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του ἐκατὸν πενήκοντα χιλιάδας στρατοῦ, ἐδειλίασεν ἀπέναντι ἐξοδῶν ἐκ φρουρίου ὄχυρωτάτου καὶ δεόντως τὰ νῦτα αὐτοῦ ἐξασφαλίζοντος. —

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔνεκα τοῦ ἀνεξαρτήτου καὶ ἀποτόμου πολλάκις χαρακτήρος του, ὅστις οὐδένα ζυγὸν ἠνείχετο καὶ οὐδενὸς τῆν ἐξουσίαν ἀνεγνώριζεν, ἐκατηγορήθη ὑπὸ πολλῶν. Ἡμεῖς ὅμως ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰς ἀποιδιομένους αὐτῷ μομφάς· δὲν παραδεχόμεθα ὅτι φύσις ὑπερήφανος τοσοῦτον ἠδύνατο νὰ μολυνθῇ διὰ ποταπῶν καὶ χαμερπῶν σκέψεων. Παραδεχόμεθα λοιπὸν τὸν Ὀδυσσεᾶ, ὅποιον ἡ ποίησις καὶ αἱ δημώδεις παραδόσεις παριστάνουσιν ἡμῖν, ἄνδρα μὲ θλέμμα ἀέτιον, μὲ χεῖρα σιδηρᾶν, στρατιωτὴν ἀτρόμητον, "τοῦ ὀποίου τὸ γιγατάνι μὲ ἐν κτύπημα ἀπέκοπτε δέκα Τούρκων κεφαλὰς, τέλος ὡς νέον Λεωνίδα, ὅστις ζῆ ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ λαοῦ περιβεβλημένος τὴν λάμπην ἐκείνην, ἦν τὰ ἐξωτερικὰ προτερήματα ἐνασκουσιν ἐπὶ τῶν πολλῶν· ἐν ἐνὶ λόγῳ παραδεχόμεθα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρούτσου ὡς τὸν ἥρωα τῆς Γραβιάς·

"Ἐκτοσε παρήλθον ἔτη,
Καὶ οἱ ἥρωες ἐκείνοι
Δὲν ὑπάρχουν ἐν τοῖς ζῶσι,
Καὶ τὸ χάνι κατεστράφη —
Πλήν τὴν νύκτ' ἀκόμη τώρα
Εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην
Τῆς Ἀμβλένης πεδιάδα
Ἐπὶ τῆς ἀπείρου πλανᾶται
Ἡ σκιά τοῦ Ὀδυσσεῦς!"

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ.

Ἐπῆρχεν ἐποχὴ, καθ' ἣν καὶ αὐτὰ τὰ ὑπουργεῖα τῶν ἐξωτερικῶν εἶχον τὴν μυστικὴν τῶν ἀστυνομίαν. Οὕτω γνωρίζομεν ὅτι μικρὸν πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως ὁ κόμης Κάρλος Βεργέννης, ὑπουργός τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ἰσ', εἶχεν ἐπινοήσει τρόπον ἐπιτηρήσεως τῶν εἰς Γαλλίαν μεταβαίνοντων ξένων ἀρκούντως πρωτότυπον. Ὁ κόμης Βεργέννης εἶναι ὁ ὑπογράφας τὴν συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας τῆς Γαλλίας μετὰ τῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἀγωνιζομένων Ἀμερικανῶν. Ἄλλὰ τὴν μνήμην αὐτοῦ δὲν διέσωσαν αἱ διπλωματικαὶ αὐτοῦ ἐνέργεια ὅσον ἡ σύστασις τῆς μυστικῆς ταύτης τοῦ ὑπουργεῖου τῶν ἐξωτερικῶν ἀστυνομίας.

Συνονηθεῖς προηγουμένως δεόντως μεθ' ὀλων τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διπλωματικῶν πρακτόρων τῆς Γαλλίας προέβη ὁ Βεργέννης εἰς τὴν κατασκευὴν μικρῶν εἰσηγητικῶν δελταρίων, τὰ ὀποῖα οἱ πράκτορες ἐκείνοι ἐνεχειρίζον εἰς πάντα ξένον μεταβαίνοντα εἰς Γαλλίαν καὶ ζητοῦντα συστατικὸν γράμμα παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν ἐξωτερικῶν. Τὰ δελτάρια ταῦτα ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα "δελτάρια τοῦ κόμητος Βεργέννη". Τὰ συστατικὰ ταῦτα παρεχωροῦντο μετὰ πολλῆς τῆς εὐκολίας καὶ εὐγενείας καὶ ἐφαίνοντο ἐντελῶς ἀθῶα. Παρεῖχον ὅμως διὰ τοῦ σχήματός των, διὰ τοῦ χρώματος καὶ διὰ τῶν κοσμημάτων αὐτῶν ἀκριβέστατον χαρακτήρισμόν τοῦ κομιστοῦ, ὅστις ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ Βεργέννη καὶ ἐγγχειρίζων αὐτῷ τὸ μικρὸν συστατικὸν γράμμα δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ μικρὸς χάρτης, ὁ περιέχων τὸ ὄνομά του καὶ δύο ἢ τρεῖς γεγραμμένας γραμμάς, εἶχε τόσην δι' αὐτὸν σημασίαν.

Καὶ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ σχήματος τοῦ δελταρίου ἐνεφαίνετο ἡ ἡλικία τοῦ κομιστοῦ. Τετράγωνον, ἐπίμηκες, στενόν, πλατὺ, σερογγύλον, τρίγωνον κτλ. ἔλεγε τὸ δελτάριον ὅτι ὁ κάτοχος αὐτοῦ εἶναι ἡλικίας 25 ἢ 30 ἐτῶν, ἢ 40 ἢ 50 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὸ χρῶμα τοῦ δελταρίου ἐφανέρου τὴν ἐθνικότητα ὁ Ἀγγλὸς ἐλάμβανε δελτάριον κίτρινον, ὁ Ἰσπανὸς ἐρυθρὸν, ὁ πορτογάλλος λευκόν, ὁ Γερμανὸς πράσινον, ὁ Ἰταλὸς ἐρυθρὸν καὶ λευκόν, ὁ Ῥώσος πράσινον καὶ λευκόν κτλ. Διὰ τῆς στίξεως ἐδηλοῦτο ἡ θρησκεία. Τελεῖα στιγμή μετὰ τὸ ὄνομα ἐσήμαινε τὸν καθολικόν, ἄνω τελεῖα τὸν λουθηρανόν, ὑποστιγμὴ τὸν καθολικιστὴν, παῦλα τὸν Ἰουδαῖον· ἡ δὲ ἔλλειψις πάσης στίξεως ἐφανέρου τὸν ἄθεον. Τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ κομιστοῦ ἐξεπροσώπει ἄνθος ἐν τινὶ γωνίᾳ

του δελταρίου· ρόδον ἐσήμεναι ἀνθρωπον εὐλικρινή και εὐπροσήγορον· τολύπη ὑπερήφανον· ἴον μετριόφρονα· ἡλιοτρόπιον ὑποκριτήν κτλ. Γραμμὴ δὲ περιβάλλουσα τὸ περιθώριον ἐδείκνυε τὸν ἀγαμον, ἢ τὸν ἔγγαμον, ἢ τὸν ἐν χηρείᾳ. Τὰ δὲ λοιπὰ κοσμηματα ἐπαρουσίαζον τῷ ὑπορρητῷ τὸν φίλεριν ἢ τὸν εἰρηγικὸν ἀνθρωπον, τὸν χαρτοπαίκτην ἢ τὸν σπάταλον, τὸν πλούσιον ἢ τὸν πτωχόν. Διὰ τῶν κοσμημάτων και διὰ τῆς διαθέσεως αὐτῶν ἐνεφαίνετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κομιστοῦ, ὁ σκοπὸς τῆς εἰς Γαλλίαν μεταβάσεώς του, πρὸς δὲ ἂν ἦναι ἀνθρωπος ὑποπτος ἢ ὄχι, ἂν πρέπη νὰ ἐπιτηρῆται ἢ ἂν πρέπη ν' ἀφίνεται ἐλευθερος νὰ μεταβαίη ὅπου και ὅπως θέλει.

Ὁ Βεργέννης εἶχε τελειοποιήσει τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ξένων εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Καὶ ὅμως δὲν ἤδουτήθη νὰ καπαρνίξη τὰς ιδέας ἐκείνας, αἰτίνας γεννηθεῖσαι ἐν Γαλλίᾳ εἶχον ἀναπτυχθῆ μετὰ καπληκτικῆς ταχύτητος. Δύο μόλις ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του (ὁ Βεργέννης ἀπέθανε τῷ 1787) αἱ ιδέαι ἐκείναι ἐπέφερον τὴν δεινὴν θύελλαν, ἧτις και τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας ἀνέτρεψε και τὰ συστατικά δελτάρια εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους διεσκόρπισεν.

ΤΑ ΕΡΕΪΠΙΑ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ ΕΝ ΤΥΝΙΔΙ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 296.)

Αἱ περιεργότεραι τῶν ἐν Τύνιδι και Ἀλγερίᾳ ἀνακαλυπτομένων ἀρχαιοτήτων εἰσὶ τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων ῥωμαϊκῶν οἰκῶν και ναῶν, λείψανα ἀναγόμενα εἰς τὴν κατάληψιν τῆς βορείου Ἀφρικῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Τινὰ τῶν ἀρχαίων τούτων μνημείων εἶναι ἀρίστης διατηρήσεως, ἄλλα πάλιν μετασχηματισθέντα εἰς νεωτέρας οἰκοδομὰς ἀπωλέσθησαν βαθμηδόν. Μνημεῖον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καλῶς διατηρούμενον εἶναι ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς ἐν Ὑδρᾷ τῆς Τύνιδος, ἣν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Παρὰ τὴν ἀψίδα ταύτην ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον σύγκρουσις πεισματώδης και αἱματηρὰ μεταξὺ μέρους τῆς στρατιάς τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ FORGEMOL, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ BONIE, ὅστις μετέβαινε ἀπὸ Τεβέσσης εἰς Καιρβάν, και τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν, οἵτινες ἀπεκρούσθησαν μὲ πολλὰς ζημίας, ἀφ' οὗ ἐπεχειρήσαν τρεῖς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους.

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝῆ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 297.)

Ἡ Αἶγινα, ἡ κατὰ Πausανίαν ἀπορωτάτη τῶν Ἑλληνίδων νήσων ("πέτραι τε γὰρ ὕφαλοι περὶ πᾶσαν και χοιράδες ἀνεκτήκασιν"), ἡ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ πολλάκις διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν κατοίκων τῆς ἀναφερομένη, παρέχει και σήμερον ἐτι πολλὸ τὸ ἐνδιαφέρον, κυρίως εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας. Ἐν Αἶγινη σώζονται τὰ ἐρείπια ναοῦ περικαλλοῦς τῆς Ἀθηνᾶς, οἰκοδομήματος ἀρχαιοτάτου.

Ἐν θέσει ὑψηλῇ και ἐπιφανεῖ τῆς νήσου και ἐπὶ λόφου ὑψοῦνται οἱ 22 κίονες, οἱ ὑπολειφθέντες ἐκ τοῦ ναοῦ, και ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ καταστροφῇ τὴν ἀρχαίαν μαρτυροῦντες μεγαλοπρέπειαν. Σωροὶ μεγάλων πετρῶν, συντρίμματα κίωνων, και ἄλλα λείψανα τοῦ ἀρχαίου οἰκοδομήματος καλύπτουσι τὸν περίξ χωρὸν. Οἱ κίονες εἶναι ῥυθμοῦ δωρικοῦ, ἀνήκοντες εἰς τὸν ἕκτον πρ. Χρ. αἰῶνα· τὸ δὲ ὕψος αὐτῶν εἶναι μέτρων 5.27.

Ὁ ναὸς τῆς Αἶγινης δὲν ἦτο ἐκ Πεντηλῆσιου μαρμάρου, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἀθῆναις ναῶν, ἀλλ' ἐκ πορώδους ἐγχαυρίου λίθου, ἐπιχειρισμένου διὰ στιλπνοῦ χερωματισμένου κονιάματος. Γνωστὸν εἶναι ἐτι ἐν τῷ ναῷ τούτῳ οἱ μὲν ἐξωτερικοὶ τοῖχοι ἦσαν κεχρισμένοι διὰ θαθείου ἐρυθροῦ χρώματος (τοῦ χρώματος ἐκείνου, οὗ ἔχνη εὐρίσκωμεν ἐν ταῖς τοιχογραφίαις τῆς

Πομπηίας), τὸ ἀέτωμα ἦτο κυανοῦν, τὰ φύλλα τῶν ἐπιστολιῶν κινρίνου και πρασίνου χρώματος, και αἱ τρίγλυφοι κυαναί. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ εἶχεν ἐρυθρὸν χρωματισμόν. Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ὑπολογισμοὺς τὸ ἐμβαδὸν τοῦ ναοῦ ἦτο 450 τετραγωνικῶν μέτρων (30 μέτρ. μῆκος πρὸς 15 μ. πλάτος).

Ὅτι και ὁ ναὸς οὗτος ἐθεθλωθή και ἐληστεύθη, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαίων ναῶν, περιττὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν· ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὰς ἐν τῇ Γλυποθήκῃ τοῦ Μονάχου Αἰγινητικὰς λεγομένας ἀρχαιοτήτας, αἰτίνας προέρχονται ἐκ τοῦ ναοῦ τούτου, οὗ τὰ ἀετώματα ἐκόσμου. Τῶν λαμπρῶν τούτων ἀναγλύφων, τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου και τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ, τῶν καταδικασθέντων, ὡς μὴ ὤφειλε, νὰ μένωσιν ἐντὸς περιωρισμένης αἰθούσης και ὑπὸ κλίμα ὀμιχλώδες και ὕγρὸν, τὰ μὲν τῆς ἀνατολικῆς προσόψεως παριστάνουσι τὴν ἐκστρατείαν τῶν Αἰγινητῶν, ὀδηγούσης τῆς Ἀθηνᾶς, τὰ δὲ τῆς δυτικῆς προσόψεως τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων και Τρώων ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Πατρόκλου. Τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα, και οὐκ ὀλίγη ἀπητεῖτο μελέτη τῆς φύσεως και καλλισθησίας, ὅπως τοσοῦτον ἐντέχνως μεταδοθῶσιν ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ λίθου αἱ μορφαί και αἱ κινήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐν ταῖς κεφαλαῖς μόνον και ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν προσώπων παρατηρεῖται ἀκόμη τὸ ἀρχαῖόν, οὕτως εἰπεῖν ἱερατικόν, τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἀλλ' ὅμως ἐν τοῖς ἀναγλύφοις τούτοις αἰσθάνεται τις τὸν ἐλεύθερον ἐκείνον, πεφωτισμένον και φυσικὸν τύπον, ὅστις προαναγγέλλει ὀλόκληρον ἐπανάστασιν ἐν τῇ τέχνῃ και ἀποτελεῖ τὸ μεταίχμιον μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου και κλασικοῦ λεγομένου τύπου. Ὁ τεχνίτης ἢ οἱ τεχνῖται, οἱ τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα ἐκτέλεσαντες, ἦσαν ἀναντιρρήτως ἄξιοι τοῦ Φειδίου πρόδρομοι.

Ο ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΑUBER.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 293.)

Τῇ 17/29 παρελθόντος Ἰανουαρίου συνεπληρώθησαν ἀκριβῶς ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ δημοφιλεστάτου πάντων τῶν γάλλων μουσουργῶν, τοῦ AUBER, ὅστις διὰ τῶν μελοδραμάτων του, τοῦ Μασανιέλλου (La muette de Portici), τοῦ FRA DIAVOLO και ἄλλων ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομά του. Ὁ Δανιὴλ Φραγκίσκος AUBER ἐγεννήθη ἐν Παρισίῳ, πόλει ἣν θερμῶς πάντοτε ἠγάπησε ἔνθα και ἀπέθανε ἐννενηκοντούτης σχεδὸν τὴν ἡλικίαν. Ἦτο δὲ καθ' ὅλα Γάλλος ἢ κάλλιον εἰπεῖν Παρισιανός.

Οἱ γονεῖς του εἶχον προσδιορίσει αὐτὸν διὰ τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, και πράγματι ἐπὶ τινα χρόνον διετέλεσεν ὑπάλληλος ἐν Λουδίνῳ ἐν ἐμπορικῷ τινι καταστήματι. Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις του τάχιστα τὸν παρεκίνησε ν' ἀφήσῃ και γραφεῖον και κατάστιχα ἐμπορικά, και νὰ ἐπιδοθῇ ἐν Παρισίῳ εἰς τὴν μόνην προσφιλεῖ αὐτῷ ἐργασίαν, τὴν μουσικὴν. Ἦδη ἐν ἡλικίᾳ 11 ἐτῶν εἶχε τονίσει μικρὰ τινα μουσικὰ τεμάχια, τὰ ὅποια, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ταχέως ἐλησμονήθησαν. Τῷ 1813 ἐτόνισε τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελόδραμα "Τὴν στρατιωτικὴν διαμονήν", ὅπερ ὅμως κατὰ τὴν πρῶτην εὐθὺς παράστασιν οἰκτρῶς ἀπέτυχεν. Ὁ AUBER, ὀργισθεὶς ἀπεφάσισε νὰ μὴ γράψῃ πλέον μουσικὴν και ἐπὶ ἔξ ὅλα ἔτη οὐδὲν ἔγραψεν. Τέλος ὅμως ἔδωκε και δεύτερον μελόδραμα "Τὴν Διαθήκην" πρὸς παράστασιν, ἀλλὰ και τοῦτο ἀπέτυχε. Τώρα ὅμως ὁ ζωηρὸς μουσουργὸς δὲν ἀπηλπίσθη· ἡ δευτέρα ἀποτυχία τὸν ἐνεθάρρυνε και τῷ 1828 ἐπαρουσιάσθη τὸ τρίτον εἰς τὴν δημοσιότητα διὰ τοῦ ἀριστοργήματός του, τοῦ Μασανιέλλου (La muette de Portici), τὸ ὅποῖον εὐθὺς κατὰ τὴν πρῶτην παράστασιν ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον. Τὸ μελόδραμα τοῦτο εἶναι ἔργον μεγάλην ἔχον τὴν πρωτοτυπίαν· ἡ μουσικὴ αὐτοῦ, φέρουσα χαρακτήρα ἐντελῶς γαλλικόν, ὁμοιάζει τὰ λαμπρὰ ἔργα τοῦ BOIELDIEU, τοῦ HÉBOLD, τοῦ ADAM, ὑπερτερεῖ ὅμως τούτων κατὰ τὴν ὅλην σύνθεσιν. Ὅτι δὲ καθιστᾷ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ AUBER ἐτι ἐλκυστικώτερον εἶναι ἡ ὠραία ὕπόθεσις, ἣν ὁ μονα-

δικὸς περὶ τὴν συγγραφήν τῶν λεγομένων libretti SCRIBE μετὰ τοσαύτης χάριτος και ποιητικῆς φαντασίας ἐδραματούργησε. Κατόπιν ἐτόνισεν ὁ AUBER και πολλὰ ἄλλα μελοδράματα, πάντα ὅμως κατώτερα τοῦ Μασανιέλλου.

Ὁ AUBER ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ἐτιμήθη και διὰ ὑψηλῶν ἀξιοματῶν και διὰ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, ὅστις διώρισεν αὐτὸν διευθυντὴν τοῦ Ὁδείου, και τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ', ὅστις ὠνόμασεν αὐτὸν αὐτοκρατορικὸν ἀρχιμουσικόν. Καὶ ὅμως ἦτο ἀνὴρ τὰ μάλιστα μετριόφρων ὅστις οὐδέποτε ἐκαυχῆθη ἐπὶ ταῖς ἐπιτυχίαις του. Ἡ φήμη του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε πρὸ ἐτῶν, ζῶντας ἔτι αὐτοῦ, εὐρέθησαν Γερμανοὶ διίσχυριζόμενοι ἐτι ὁ AUBER ἦτο Γερμανός. Πλὴν τοῦτο εἶναι ὅλως ἀνοπόστατον· ὁ AUBER ἦτο Γάλλος ψυχῇ τε και σώματι. Ἐν ἔτει 1871 κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων και τοι ὑπέργηρος ὦν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν δὲν ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ και ὑπέστη ὅλα τὰ δεινὰ τῆς μακρᾶς ἐκείνης πολιορκίας και τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Τὰ δεινὰ ταῦτα και αἱ στερήσεις ἐπέφερον τὸν θάνατόν του. Ὁ AUBER ἀπέθανε τῇ 13 Μαρτίου 1871 κατὰ τὰς φρικωδεστερας διὰ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων ἡμέρας.

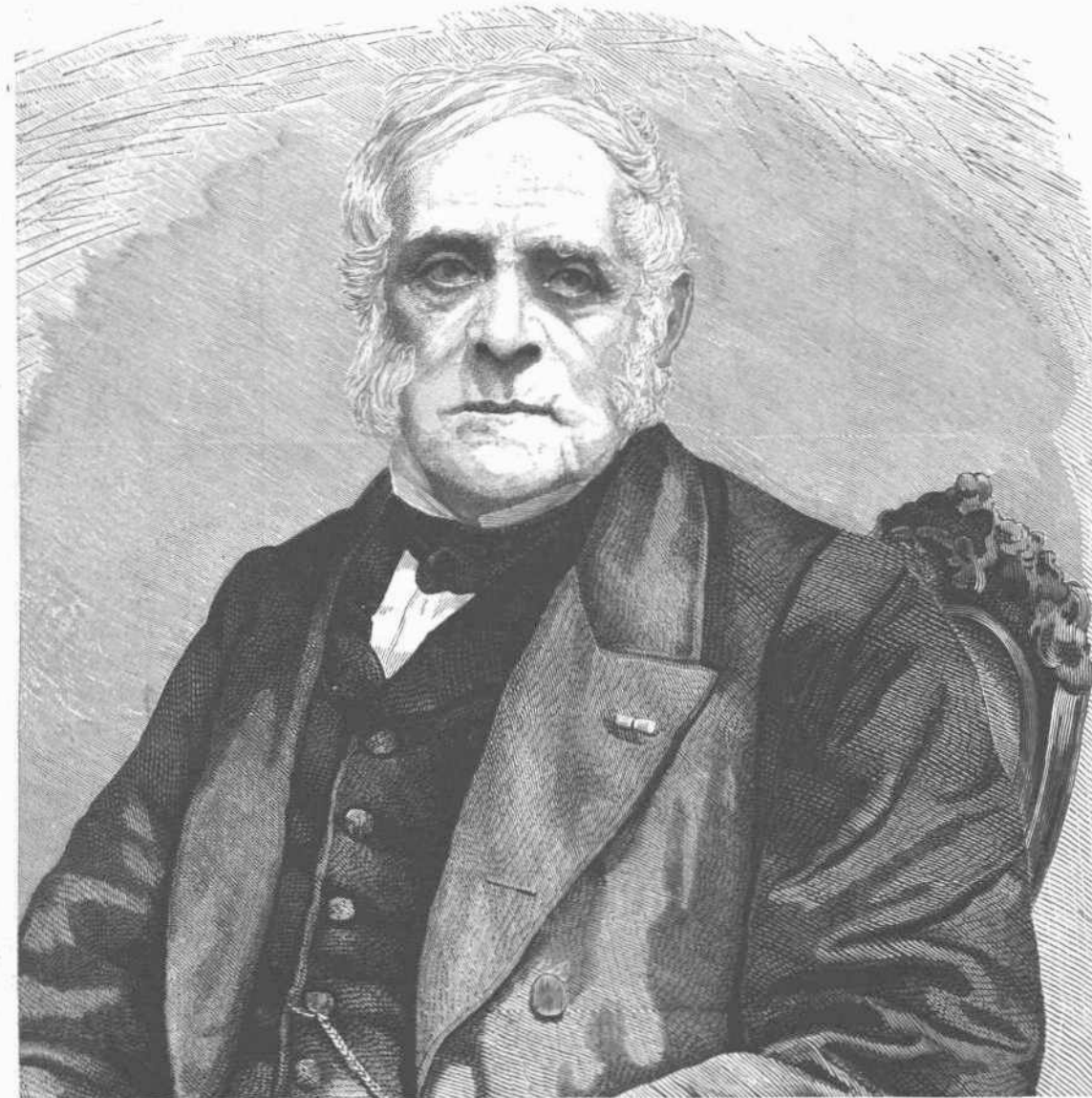
Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, ἣν εἰς ἀνάμνησιν τῆς τελεσθείσης ἑκατονταετηρίδος του δημοσιεύομεν σήμερον, ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας τοῦ CARLAT ἐν Παρισίῳ.

Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ AUBER ἐωρτάσθη ἐν Παρισίῳ ἀξιοπρεπῶς και ὡς ἤρμοζε τῇ μνήμῃ ἀνδρός, δοξάσαντος διὰ τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ μελοδραμάτων τὴν Γαλλίαν. Τὸ μέγα μελοδραματικὸν θέατρον παρέστησε τὸν Μασανιέλλου (La muette). Μετὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς μουσικῆς Ἀκαδημίας ἔφαλον ἐν χορῷ ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ μουσουργοῦ, τονισθέντα διὰ τὴν περίστασιν. Λαμπρὰ ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐψάλη τὸ γνωστὸν ᾄσμα τοῦ Μασανιέλλου· "Ἐρως ἱερὸς τῆς πατρίδος!" Καὶ τὰ ἄλλα θέατρα τῶν Παρισίων ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τιμῶσιν διὰ καταλλήλων παραστάσεων τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος μελοποιῶ. Ἐὰν εὐρίσκωνται τινες κατηγοροῦντες αὐτὸν ἐπὶ ἐπι-

πολαιότητι περὶ τὴν σύνθεσιν ἢ ἐπὶ αὐτοσχεδιάσει τῶν μελῶν του, οἱ πλείστοι ὅμως ἀναγνωρίζουσι τὴν ἑκτακτον αὐτοῦ εὐφυίαν και τὴν χάριν τῆς μουσικῆς του. Δὲν ἔχει θεθαίως ὁ AUBER τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ MEYERBEER, ἢ τὸ ἐνθουσιαστικὸν τοῦ Ῥοσσίνη, ἔχει ὅμως ἐν ταῖς μελοποιαῖς του χάριν πράγματι γαλλικὴν και τὴν ἐλκυστικὴν ἐκείνην ἐλαφρότητα, ἧτις καθιστᾷ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ τοσοῦτον τερπνὴν και εὐχάριστον.

Ὅτι ὁ AUBER εἶχε και ἀντιπάλους, ἀπίδειξις εἶναι και τὸ ἐξῆς περιστατικόν· Κατὰ τὴν κηδείαν του ὀμίλησεν ὁ Δυμᾶς, ὡς

πρόεδρος τῆς ἐταιρίας τῶν δραματικῶν ποιητῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ λόγος τοῦ εὐφυοῦς ἀνδρός ἦτο πλήρης εὐλογητίας και ἐπαίνων ὑπὲρ τοῦ μεταστάντος διδασκάλου, ὥστε ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων. Ὁ Ἰούλιος Σίμων, ὁ φιλόσοφος και δημοσιογράφος, εἰς τῶν ἐναντίων τοῦ AUBER, πλησιάζας μετὰ τὴν κηδείαν τὸν Δυμᾶν, τῷ εἶπεν μειδιῶν· "Καλὸς εἶσαι ποιητής!"

Ο ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΑUBER.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Ἀπαιτεῖται καρδιά, διὰ νὰ εὐχαριστῆται τις

εἰς τὰ προτερήματα τῶν ἄλλων, και πνεῦμα διὰ νὰ ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματά του.

Τί σε ὠφελεῖ νὰ ἦσαι εὐφυής, ὅταν οἱ περικυκλοῦντές σε δὲν ἦναι εὐφρεῖς; Ἄς φωνάζῃ ὅσον θέλει ὁ πετεινὸς εἰς τὰς χήνας· αὐταὶ οὐδὲν προσέχουν εἰς τὴν φωνὴν του.

Ἡ ἀντιρρόησις καθιστᾷ τὴν συνομιλίαν ζωηράν· διὰ τοῦτο εἶναι αἱ αὐλαὶ τοσοῦτον μονότοναι.

Πολλάκις ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ῥῆτόν τῆς Ἁγίας Γραφῆς· Μὴ πεποιθᾶτε ἐπὶ ἀρχοντας· και λησμονοῦμεν νὰ προσθέσωμεν τὸ τέλος· — υἱοὺς ἀνθρώπων!

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

(συνέχεια· ὄρα προηγ. τεύχος.)

Καὶ ἡ γράια ἡ Νοκόμεη
Πρὸς τὴν δούην ἐστραμμένη,
Εἶπε πρὸς τὸν Χιαβάθα·
"Ἐκεῖ κάτω ζῆ ὁ μάγος,
Ὁ φρικώδης Μεγισσόθων,
Τὸ πτερόν ἐκ μαργαρίτου,
Πνεῦμα πλούτου κ' εὐτυχίας.
Τὸν φρουροῦν μεγάλο ὄφεις,
Πύρινοι καὶ φρικαλέοι,
Καὶ πιασῶδες, μέλαν βεῦμα.
Θά ἰδῆς ἐκεῖ τοὺς ὄφεις
Πῶς κυλίσονται καὶ ἔρπουν,
Θά ἰδῆς ἐκεῖ τὸ βεῦμα
Τὸ πιασῶδες ἐστραμμένον
Πρὸς τὰ νέφη τῆς ἐσπέρας."

"Μὲ ἀπάτην καὶ μὲ δόλον
Ἐκρεοῦργησεν ὁ μάγος
Τὸν πατέρα μου, ὅπουταν
Κατελθὼν ἐκ τῆς σελήνης
Μ' ἀνεζήτει εἰς τὸν κόσμον.
Ἰσχυρὸς ὁ μάγος εἶναι,
Καὶ ἀπὸ τὰ ἔλη πέμπει
Μαύρας ἀναθυμιάσεις,
Πυρετοὺς θανατηφόρους.
Πέμπει τὴν λευκὴν οὐμίγλην,
Τὴν πυκνὴν καὶ ἰοδόλον,
Πέμπει νόσους καὶ θανάτους."

"Λάβε τώρα, Χιαβάθα,
Καὶ τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη,
Λάβε καὶ τὸ βόταλόν σου,
Καὶ τὰς μαγικάς χειρίδας,
Καὶ τὴν λέμβον τὴν μικρὰν σου,
Καὶ τοῦ ἔλλοπος τὸ λίπος
Νὰ τῆ χρίσης τὰ πλευρά της,
Μὲ ὄρμην νὰ διασχίσῃ
Τὸ πιασῶδες, μαῦρον ὕδωρ.
Καὶ ἀπόκεινον τὸν μάγον,
Κι' ἀπὸ πυρετοῦς καὶ νόσους
Σῶσον τὴν φυλὴν σου θλην,
Κ' ἐκδικήσου, ἐκδικήσου
Τὸν πατέρα μου, ὦ τέκνον!"

"Ἦτοιμάσθη καὶ ὀπίσθη
Παρευθὺς ὁ Χιαβάθα,
Καὶ ἐζήτησε τὴν λέμβον
Λέγων πρὸς αὐτὴν εὐθύμως·
"Ἐλθέ, φίλη μου γλυκεῖα,
Ἐλθέ, λέμβος μου ταχεῖα,
Πλεῦσε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου
Τὸ πιασῶδες ἐλέπεις ὕδωρ
Καὶ τοὺς ὄφεις τοὺς πυρίνους."

Καὶ ἡ λέμβος ἀνεοκίρτα
Καὶ ταχέως ἐπροχώρει·
Κ' ἔφαλλον ὁ Χιαβάθα
Τὸν πολεμικὸν παιᾶνα,
Κ' ἔκρωσεν ὁ τοῦ πολέμου
Ἄετος εἰς τὸν αἰθέρα,
Τῶν πτηνῶν ὁ μέγας ἀναΐ.

Ταχὺς ἦλθεν εἰς τὸ μέρος
Ὅπου ἔκειντο οἱ ὄφεις·
Ἐντὸς μελανῶν ὑδάτων,
Ἀποκλείοντες τὸν δρόμον,
Τὰς στυλινὰς κινούντες βράχεις,
Κι' ἀναπέμποντες δυσώδεις
Μαύρας ἀναθυμιάσεις
Φονικάς καὶ ἰοδόλους.

Ἐδοῦσθε ὁ Χιαβάθα
Ἐβάλε φωνὴν μεγάλην·
Ἄφαστέ με νὰ διέλθω!
"Μὴ μου κλειστέ τὸν δρόμον!"
Καὶ ἀπήντησαν οἱ ὄφεις
Μὲ τὴν φλογεράν πνοήν των·
"Φύγε, ἀνάνδρε, ἐντεῦθεν,
Ἀπελθε πρὸς τὴν Νοκόμεην!"

Μετ' ὄργης ὁ Χιαβάθα
Τὸ μακρόν του σῦρει τόξον
Καὶ τὰ φονικά του βέλη,
Κ' ἐκτοξεύει ἐν τῷ μέσῳ
Τῶν φρικτῶν αὐτὰ θηρίων.
Πᾶς τοῦ τόξου ἦχος ἦτο
Κραυγὴ μάχης καὶ θανάτου,
Πᾶν δὲ σόρημα τοῦ θέλους
Ἄσμα νεκρῶν τῶν ζώων.

Ἐν τῷ αἵματι τῷ μαύρῳ
Ἐκείντο νεκροὶ οἱ ὄφεις·
Κ' ἐν τῷ μέσῳ των ἤρχοντο
Ἐπλευρὸν ὁ Χιαβάθα,
Λέγων· "Λέμβος, τώρα πλεῦσον
Εἰς τὸ ὕδωρ τὸ πιασῶδες."

Μὲ τοῦ ἔλλοπος τὸ λίπος
Ἐχρίσε τὴν λέμβον ὅλην,
Ὅπως τάχιστα διέβη
Τὸ θανατηφόρον ὕδωρ.

Ὅλην ἔπλευσε τὴν νύκτα
Ἐπ' ὑδάτων λιμναζόντων,
Τὰ ὅποια πλήρη χόρτων
Καὶ καλῶν ομοσπύτων
Νεκρὰ ἔκειντο καὶ μαῦρα
Καὶ ἀκίνητα καὶ χάρνα,
Ἄμυδρῶς πεφωτισμένα
Ἐπὶ τῶν πυρῶν ἐκείνων,
Ἄς ἀνάπτοιαι τὴν νύκτα
Πνεύματα νεκρῶν ἀνθρώπων.

Ὅχρὰ ἦτο ἡ σελήνη,
Σκοτεινὸν τὸ μαῦρον ὕδωρ,
Καὶ περὶ τὸν Χιαβάθα
Μυταὶ πύρινοι ἐπέτων,
Ὅπως τὸν ἀποπλανήσου·
Μαύρας δάτραχος μὲ ἐλέμμα
Τὸν προσέβλεψε χολῶδες,
Στεναγμὸν ἑαθὺν ὁ ἀφῆρας
Ἐβουβίσθη εἰς τὸ ὕδωρ.
Συριγμοὶ ὄζεις ἀντήχουν
Εἰς τὸν σκοτεινὸν αἰθέρα·
Καὶ ἀπὸ τῆς μαύρης ὄχθης
Ὁ ἐρωδιὸς μακρὸς ἦεν
Ἐδῶσε τὴν ἀγγελίαν
Ὅτι ἐφθασεν ὁ ἦρωας.

Πρὸς δυσμὰς ὁ Χιαβάθα
Πρὸς τοῦ μάγου διηρῶνθη
Τοῦ φρικώδους τὴν πατρίδα,
Ἐν ᾧ ἡ ψυχρὰ σελήνη
Τὸν προσέβλεπε μὲ τρόμον
Καὶ ὁ ἦλιος πυρφόρος
Τῷ κατέφλεγε τὰ νῶτα.
Τὸτ' ἐφάνη ἔμπροσθέν του
Ἐπὶ λόφῳ ἡ καλύβη
Μεγισσόθωνος τοῦ μάγου.

Καὶ στραφείς ὁ Χιαβάθα
Πρὸς τὴν λέμβον εἶπε· "Θάρσει!"
Καὶ σκιρτήσασα ἡ λέμβος
Διὰ μέσου τῶν ὑδάτων
Τῶν νεκρῶν καὶ ομοσπύτων

Ἐτινάχθη ἐν θριάμβῳ·
Καὶ ἐπήδησεν ἀβρόχως
Τοῖς ποσὶν ὁ Χιαβάθα
Εἰς τὴν ὄχθην πλήρης τόλμης.

Παρευθὺς λαθῶν τὸ τόξον
Τὸ ἐμπήγει εἰς τὴν ἄμμον
Μὲ τὴν μίαν του τὴν ἄκραν,
Καὶ πείζων μὲ τὸ γόνυ
Τὸ ἐνάταινα διαίως.
Καὶ τὸ θέλος διευθύνει
Πρὸς τοῦ μάγου τὴν καλύβην.
Μετὰ συριγμοῦ τὸ θέλος
Ταχὺ φεύγει πρὸς τὸ τέρας
Ἐντολῆς πιστοῦ τοῦ κήρυ·
Ἐξέλθε ἀπὸ τὴν τρώγλην,
"Ἰβριετὰ, αὐθάδη μάγε!
Ἐξέλθε, σὲ περιμένει
Ἄφροτος ὁ Χιαβάθα!"

Ὀρμησεν ἐκ τῆς καλύβης
Εἰς τὴν πρόσκλησιν ὁ μάγος·
Ἰψήλως, πλατῆς τοὺς ὄμους
Καὶ φρικτὸς τὴν ὄψιν ἦτο·
Τεθωρακισμένος ὄλος,
Ἐτοιμος κ' ἐν πανοπλίᾳ·
Τὸ δὲ πρόσωπόν του εἶχε
Τῆς αὐγῆς τὸ στίλιον χρώμα·
Εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει
Ἄετοῦ πτερὰ ποικίλα
Κομπατίζοντα μὲ χάριν.

"Σὲ γνωρίζω, Χιαβάθα,
Μὲ φωνὴν θρονιώδη εἶπε
Καὶ καγγάσας φρικαλέως·
"Φύγε, ἀνάνδρε, ὀπίσω,
Ἀπελθε πρὸς τὰς γυναῖκας,
Πρὸς τὴν γράϊαν σου Νοκόμεην,
Ἐπειδὴ θὰ σὲ φρονέσω,
Ὡς ἐφάνεσα πρὸ χρόνων
Τῆς Νοκόμεης τὸν πατέρα!"

Πλήρης θάρρους κ' εὐτολμίας
Ἄπαντὰ ὁ Χιαβάθα·
"Ἐπαρσις δὲν εἶναι εἶφος,
Καύχησις δὲν εἶναι τόξον,
Χλευασμὸς δὲν εἶναι θέλος.
Περισσότερον ἀξίζου·
Ἔργα, παρὰ λόγῳ κοῦφοι·
Τῆς οἰήσεως ἀξίζει
Περισσότερον ἡ βῶμη!"

Τότε ἤρχισεν ἡ πάλη,
Δεινὴ πάλη, πεισματώδη,
Διαρκέσασα καθ' ὅλην
Τὴν ἡμέραν μετὰ λύσσης·
Ἐπειδὴ τοῦ Χιαβάθα
Δὲν ἠδύνατο τὰ βέλη
Νὰ τρυπήσωσι τοῦ μάγου
Τὸ θωρακισμένον σῶμα,
Οὐδ' ἠδύνατο οἱ κτύποι
Τῶν χειρῶν νὰ δαμάσουν
Τὸν ἀτρέμητον ἐχθρὸν του.
Μὲ τὸ βόταλόν του θράχους
Ἐθράυσεν ὁ Χιαβάθα,
Πλὴν τοῦ θώρακος τοῦ κρικούς
Δὲν ἠδύνατο νὰ θραύσῃ.

Ἀκουσθῶν ἐπὶ τοῦ τόξου
Ἰστατο ὁ Χιαβάθα
Πληγωμένος τὸ ἐσπέρας,
Πλήρης λύπης κ' ἀθυμίας·
Καὶ τὸ βόταλόν του ἦτο
Τὸ σκληρὸν συντετριμμένον,

Κ' αἱ χειρὶδες του ἐπίσης
Ἦσαν δλαὶ ἐσχιμαμένα.
Τρία μόνον ἔχων βέλη,
Περιττὰ σχεδὸν καὶ ταῦτα,
Ἐκείτο ὁ Χιαβάθα,
Ἰπ' ἐλάτην, τῆς ὀπίας
Ὁ κορμὸς κεκαλυμμένος
Ἦτο ὄρων καὶ μυκῆτων.

Ἀφῆνης ἄσμα ἐκ τοῦ δάσου
Ἦρχεσε θροσκολάπτου·
"Χιαβάθα! Χιαβάθα!
Πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάγου
Νῦν τὰ βέλη σου νὰ βίβης,
Καὶ τὰς τρίχας του νὰ εὐρῆς,
Τῶν πλοκάμων του τὰς βίβας·
Ἐκεῖ μόνον τραυτὸς εἶναι."

Ἐν τῷ ἄμα δὲ ἐν θέλος
Ἐρῶμεν ὁ Χιαβάθα
Ὅτε ἐκῦθεν ὁ μάγος
Νὰ σηκώσῃ μέγαν λίθον.
Τῶν τριῶν τὰς βίβας εὐρε
Τὸ παιθῆνόν του θέλος,
Καὶ ὁ μάγος ἐκλονίσθη,
Ὡς ὁ πληγωμένος ταῦρος,
Ὅστις πίπτει ζαλισμένος.

Καὶ ταχύτερον τοῦ πρώτου
Εφθασε τὸ ἄλλο θέλος
Εἰς τὸ τέρας του, θαθέως
Εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάγου
Ἐμπηχθὲν, καθὼς τὸ πρῶτον.
Καὶ τὰ γόνατα τοῦ μάγου
Ἐτρεμον, ὡς τρέμει σχοῖνος
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς θυέλλης.

Πλὴν ταχύτερον τῶν ἄλλων
Ὀρμησε τὸ τρίτον θέλος
Καὶ θαυότερον εἰσῆλθεν.
Ὁ φρικτὸς δὲ Μεγισσόθων
Εἶδε τότε τοῦ θανάτου
Τὸ πυρῶδες φλέγον ἐλέμμα,
Κι' ἤκουσε καὶ τὴν φωνὴν του·
Ἐκ τοῦ σκότους ἀντηχοῦσαν·
"Ἄπυρος νῦν παρὰ τοὺς πόδας
Ἐκείτο τοῦ Χιαβάθα
Ὁ φρικτότερος τῶν μάγων."

Καὶ ὁ Χιαβάθα τότε
Μὲ χαρὰν κ' εὐγνωμοσύνην
Τὸν καλὸν θροσκολάπτην
Προσεκάλεσε πλησίον,
Καὶ τοῦ ἔχρισε μὲ αἶμα
Τὴν μικρὰν τὴν κεφαλὴν του.
Φέρει δὲ τὸ πτηνὸν τοῦτο
Μέχρι σήμερον ἀκόμη
Ἐρρυθρῶν πτερῶν λοφίσκων
Εἰς σημεῖον τῆς μεγάλης
Καὶ καλῆς ὑπερησίας.

Καὶ ὡς λάφυρον τῆς πάλης,
Ὡς τῆς νίκης του σημεῖον
Ἐλάθεν ὁ Χιαβάθα
Τὸν δερμάτινον χιτῶνα
Τοῦ πεσόντος ἀντιπάλου·
Τὸ δὲ πτώμα του ἀφῆκεν
Ἄταφον παρὰ τὴν ὄχθην,
Μὲ τοὺς πόδας εἰς τὴν ἄμμον
Καὶ τὸ πρόσωπον ἰς τὸ ὕδωρ.
Ἰπεράνω ὁ τῆς μάχης
Ἄετος ἐπέτα κύκλω,
Ὅσφραϊνόμενος τὴν λείαν.
Εἰσελθὼν δ' ὁ Χιαβάθα

Εἰς τοῦ μάγου τὴν καλύβην,
Τῷ ἀφῆρσε τὸν πλοῦτον,
Μόσχων δέρματα, καστῶρων,
Ζῶνας, πέπλους καὶ θυβέρας,
Ἀργυρὰ, ὀξέα βέλη,
Καὶ φαρέτρας θαυτομίους.

Κ' ἐπανῆλθεν ἐν θριάμβῳ
Διὰ μέσου τῶν ὑδάτων
Καὶ τῶν ὄφρων, κομίζων
Τοῦ ἀγῶνος του τὴν λείαν,
Ἐλάτων ἄσματα τῆς νίκης.

Καὶ ἐκεῖ παρὰ τὴν ὄχθην
Ἰστατο μὲ τὴν Νοκόμεην
Ὁ καλὸς ὁ Χιαβάθος
Καὶ ὁ Κθάσης, ὁ γενναῖος,
Κ' ἐπαρήμενον νὰ ἴδων
Τὸν ἀνδρείον Χιαβάθην
Ἐπιστρέφοντ' ἐν θριάμβῳ,
Κι' ὁ λαὸς χορεύων, ἄδων
Ἰπεδέξατο τὸν νέον,
Τὸν ἀνδρείον Χιαβάθην·
"Τιμὴ σοὶ τῷ Χιαβάθα!
Ἐν χορῷ οἱ πάντες ψάλλουσαν·
Σὺ ἐφάνεσας τὸν μάγον
Τὸν φρικώδη, μέγαν μάγον,
Ὅστις ἐπεμπε κατ' ἔτος
Μαύρας ἀναθυμιάσεις,
Νόσους, πυρετοὺς, θανάτους!"

Ἄραστὴ τῷ Χιαβάθα
Ἐμείν' ἔκτοτε ἡ μνήμη
Τοῦ καλοῦ θροσκολάπτου,
Καὶ εἰς ἔνδειξιν φιλίας
Κι' ἀναμνήσεως σημεῖον,
Μὲ τὸν ἐρυθρὸν λοφίσκον
Τοῦ μικροῦ πτηνοῦ ἐκείνου
Διεκόσμησεν ὁ ἦρωας
Καὶ τὴν καπνοσύριγγά του.
Πλὴν τοὺς θησαυροὺς τοῦ μάγου,
Ἄφωρα καλοῦ θριάμβου,
Μὲ δικαιοσύνην ἄκραν
Διαιμοίρασεν ἐξ ἴσου
Εἰς τὰς τάξεις τῆς φυλῆς του.

10.

Η ΜΗΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

"Ὅτι εἶναι εἰς τὸ τόξον
Ἦ νευρὰ, αὐτὰ καὶ εἶναι
Ἦ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα,
Ἦ γυνὴ τὸν ἄνδρα κάμπτη,
Καὶ τὸν ὑπακούει ὄμως·
Τὸν ἐλκύει, κ' ἀφ' ἐτέρου
Τὸν ἀκολουθεῖ συγχρόνως·
Καὶ ὁ εἰς χωρὶς τοῦ ἄλλου
Περιττὸς καθ' ὅλα εἶναι."

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ νέος
Χιαβάθα κατὰ μόνος
Μὲ θαθὸν καρδίαν πόθον,
Πλήρης φῶθον καὶ ἐλπίδων.
Ἐνθυμῆτο τὴν ὄραϊαν
Τὴν ἐρατεινὴν παρθένον,
Ἦν ἐκάλουν "γελῶν ὕδωρ"
Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων.

"Ἐκλεῖε ἐκ τῆς φυλῆς σου
Νέαν, εἶπεν ἡ Νοκόμεη·
Μὴ ζητεῖς γυναῖκα ξένην·
Εἶναι πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ
Ἦ τοῦ γείτονος θυγάτηρ·

Πλὴν εἶν' ἄφωτος σελήνη
Καὶ ἡ καλλιτέρα ξένη."

Ταῦτα εἶπεν ἡ Νοκόμεη,
Τῇ ἀπήντησεν ὁ νέος·
"Ναί, φιλάτη μου Νοκόμεη,
Ἦ πορὰ γλυκεῖα εἶναι·
Ἐγὼ πλὴν τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν
Προτιμῶ καὶ τῆς σελήνης."

Πάλιν εἶπεν ἡ Νοκόμεη
Σοβαρὰ, συλλογισμένη·
"Μὴ μου φέρεις εἰς τὸν οἶκον
Ὀκνηρὰν, ματαίαν νέαν,
Ἦ ἀνίκαιον γυναῖκα·
Φέρε μου ἀξίαν νέαν,
Ἰκανὴν νὰ διευθύνῃ
Τὴν οἰκίαν καὶ νὰ τρέχῃ,
Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀνάγκη,
Καὶ μηνύματα νὰ φέρῃ."

Μειδιῶν ὁ Χιαβάθα
Ἄπεκρίθη εἰς τὴν γράϊαν·
"Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων
Ζῆ ἡ κόρη τοῦ γαλιέου,
Ἦ ἀρίστη τῶν παρθένων·
Αὐτὴν θέλω νὰ σοὶ φέρω·
Πρόβουμος θὰ ἦναι αὕτη
Εἰς τὰ νεύματά σου ὄλα·
Θά σοι ἦναι φλόξ, σελήνη,
Ἦλιος δὲ τῆς φυλῆς μου!"

Σείει πλὴν τὴν κεφαλὴν τῆς
Ἦ Νοκόμεη καὶ τῷ λέγει·
"Μὴ γυναῖκα ξένην φέρεις·
Ἐκ τῆς γῆς τῶν Δακοτάχων·
Ἄγριοι καὶ αἰμοδόροι
Εἶναι δὲ οἱ Δακοτάχοι·
Πρὸς αὐτοὺς σκληροὺς πολέμους
Εἴχομεν πολλάκις ἦδη,
Καὶ αὐτοὶ δὲν λησμονοῦνται·
Ἄνοικται αἱ πληγαὶ μένουσαν."

Μειδιῶν ὁ Χιαβάθα
Εἶπε πάλιν πρὸς τὴν γράϊαν·
"Κι' ἄλλη ἂν δὲν ἦν αἰτία,
Ταύτην μόνην θὰ ἐζήτηον,
Συμφιλίωσις νὰ γείνη,
Νὰ λησμονηθῇ ἡ ἔχθρα,
Κ' αἱ πληγαὶ νὰ κλεισοῦν ὄλα."

Καὶ ὁ νέος Χιαβάθα
Ἄνεχώρησεν ἀμέσως
Εἰς τὴν γῆν τῶν Δακοτάχων,
Πρὸς τὴν χώραν τῶν ὄραϊων
Γυναικῶν, θαδίζων μόνος
Διὰ μέσου πεδιάδων
Καὶ δασῶν ἐκτεταμένων,
Ἐν τῷ μέσῳ ἐρημίας.

Εἶχε δὲ τὰ πούλά του,
Ἐλαφρὰ καὶ μαγευμένα,
Ὅστε ἑκαστὸν του ὄχημα
Εἶχε μῆκος τοῦ μιλίου·
Πλὴν μακρὸς ὁ δρόμος ἦτο.
Ἦ καρδία του ἐπέτα,
Κ' ἐπροχώρει, ἐπροχώρει
Μέχρις ὅτου τὸν θρονιώδη
Κρότον ἤκουσε μακρὸθεν
Τοῦ μεγάλου καταρράκτου.
"Γλυκοὺς, εἶπεν, εἶν' ὁ κρῶτος,
Ἦ φωνὴ αὐτῆ γλυκεῖα!"
(ἀκολουθεῖ.)

ΤΥΠΟΙ ΕΝ ΚΙΝΑΙ.

Α'. ΟΙ ΚΟΥΡΕΙΣ.

Οι κουρείς ἐν τῷ οὐρανίῳ Κράτει εἶναι δύο ειδῶν· οἱ μὲν ἐγκατεστημένοι ἐν κουρείοις καὶ παραπήγμασιν, οἱ δὲ περιφερόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐξασκούντες τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἐν ὑπαίθρῳ. Οἱ νομάδες οὗτοι κουρείς κρατοῦσιν ἐν χερσὶ δύο βάρβους σιδηρᾶς, ἅς συγκρούουσι συνεχῶς, ὅπως ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν· ἐπὶ τῶν ὤμων κρατοῦσι λεπτὸν πάσσαλον, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ ὁποῦ κρέματα ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, λεκάκη καὶ τινα προσόψια, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου ἄκρου κάθισμα μὲ σαρτάρια, ἐν οἷς ὑπάρχει σιδηροῦν σκεῦος περιέχον θερμὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται θερμὸν διὰ μέσου μικροῦ αἰθράνου ἢ πυραύνου. Ἄμα εὐρηγ πελάτην ὁ

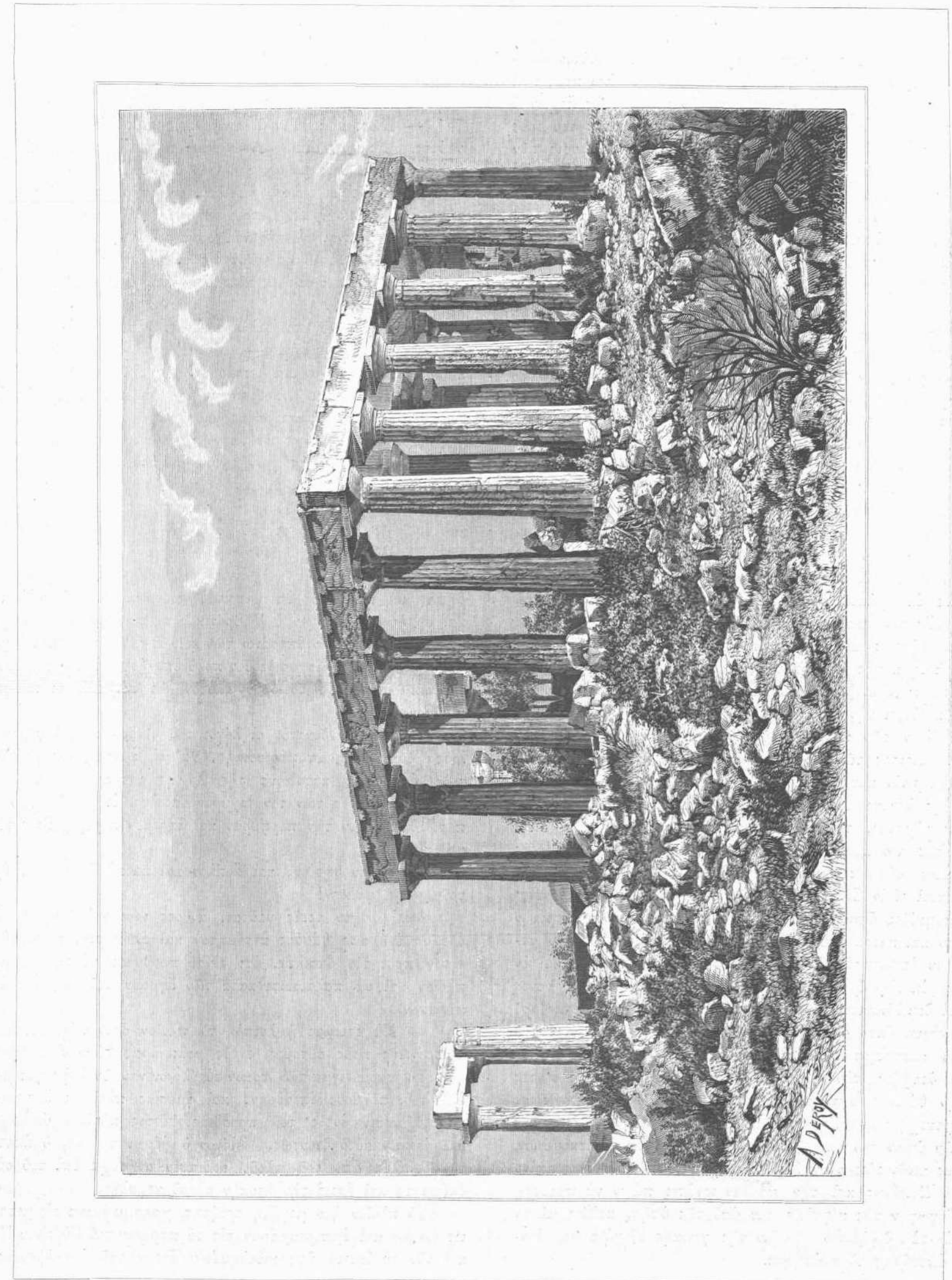
Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΑΡΟΥΤΣΟΥ.

κουρεὺς ζητεῖ κατάλληλον ἐν τῇ ὁδῷ θέσιν, τοποθετεῖ τὰ ἐργαλεῖά του, προσκαλεῖ τὸν θέλοντα νὰ ξυρισθῇ νὰ καθήσῃ καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν του. Καὶ πρῶτον μὲν τῷ ξυρίζει τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ τῷ καθαρίζει ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα, τῷ τραβᾷ τὰς κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ τῷ δέφει τὸ σῶμα. Καὶ πάντα ταῦτα γίνονται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ! Ἄλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῶσι ἀρκετὰ κουρεῖα καὶ παραπήγματα διὰ τοὺς κουρεῖς ἐν χώρῃ, ἐν ἣ καθ' ἑκάστην ἴσως ἑκατὸ χιλιάδες κεφαλῶν κείρονται;

Ὁ κουρεὺς ἐν Κίνα εἶναι εἰς τῶν εὐτυχεστέρων ἐπαγγελματιῶν, διότι ἔλλειψιν ἐργασίας ἔχει μόνον ὁσάκις ἀποθάνει ὁ αὐτοκράτωρ. Τότε ἐπὶ ἐν ὑλόκληρον ἔτος πενθοῦσιν οἱ πιστοὶ τοῦ ἡγεμόνος ὑπήκοοι καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο δὲν

ΤΑ ΕΡΕΜΙΑ ΤΗΣ ΤΑΡΑΣ ΕΝ ΤΥΝΙΔΙ.

Ο ΕΝ ΑΙΤΙΝΗ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

ξυρίζουσι τὴν κεφαλὴν των. Οἱ δὲ δυστυχεῖς κουρεῖς κινδυνεύουσι ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης.

Β'. ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ.

Οὐδεμία γῶρα τῆς γῆς περιέχει τοσοῦτους καὶ τοσοῦτον ἀναί- δεῖς ἐπαίτας ὅσον ἡ Κίνα. Ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ ἐκείνῳ κράτει οἱ ἐπαῖται σχηματίζουσι μεγάλην κοινότητα, ἣν κυβερνᾷ ὡς ἄρχων ὁ βασιλεὺς τῶν ἐπαϊτῶν, ἔχων ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς του τοὺς ἐν ἐκάστη περιφερείᾳ δικαστὰς, οἱς ἀπόκειται ἡ κατάπαυσις τῶν ἐρίδων καὶ τῶν διαφορῶν ὁ συμβιβασμός. Πᾶς ἐπαίτης θέλων νὰ γείνη μέλος τῆς κοινότητος ὀφείλει νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἐγ- κρισιν τοῦ δικαστοῦ τοῦ τμήματος, εἰς ὃ θέλει νὰ ἐγγραφῇ. Ὁ γάμος παρὰ τοῖς ἐπαίταις ἐν Κίνα οὐδεμίαν ἔχει οὔτε πολιτικὴν οὔτε θρησκευτικὴν σημασίαν, καὶ τὰ τέκνα δὲν φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των.

Ὅχληροὶ καθίστανται οἱ ἐπαῖται εἰς τοὺς οἰκοδεσπότης καὶ τοὺς ἐμπόρους· καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν τολμῶντα ν' ἀποπέμψῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας του ἢ ἐκ τοῦ μαγαζείου του ἓνα ἐπαῖτην! ἔχει νὰ ὑποστῇ ἀληθῆ ἐφοδὸν πάντων τῶν ἐπαϊτῶν τῆς συνοικίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔμποροι, θέλοντες νὰ μένωσιν ἀνεμόλητοι συνομολογοῦσι μετὰ τῆς κοινότητος ἰδιαιτέραν συνθήκην, καθ' ἣν πληρόνουσιν ὀρισμένον χρηματικὸν ποσόν, καὶ λαμβάνουσι τεμάχιον χάρτου, τὸ ὁποῖον προσαρμολογοῦσιν εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματός του καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαλλάττει αὐτοὺς, ἐπὶ ὀρισμένον τοῦλάχιστον χρόνον, ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐπαϊτῶν. Μὲ ὅλην ὁμως τὴν πληθυσμὴν τῶν ἐπαϊτῶν ἐν Κίνα, ὁ φόρος τῶν πολιτῶν πρὸς περιβαλθῖν αὐτῶν δὲν εἶναι πολὺ θαρρῶς, καὶ τοῦτο διότι τὸ κινεζικὸν νόμισμα εἶναι τῶσον μικρὸν ὥστε συμβιβάζεται ἄριστα πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ἐκατὸ κὰς ἐκ χαλκοῦ ἔχουσι τὴν ἀξίαν 37½, ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου. Εἰς τὸν ἐπαῖτην δίδεται συνήθως ἐν κὰς, συνήθως κὰς κακῆς διατηρήσεως ἀλλ' ἐνίοτε συμβαίνει ὥστε ὁ ἐπαῖτης νὰ προσφέρῃ κὰς κακῆς διατηρήσεως καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ λαμβάνῃ καλὸν νόμισμα· ἔχοντας δὲ τοῦ κακοῦ τὸ ἥμισυ μόνον τῆς ἀξίας, ὁ ἐπαῖτης κερδίζει τὴν διαφορὰν, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἐλεημοσύνην του. Ἐξ ὧλων τῶν πόλεων τοῦ Οὐρανίου Κράτους τὸ Πεκίνον εἶναι ὁ Παράδεισος τῶν ἐπαϊτῶν· διότι ἐν Πεκίνῳ εὐρίσκει ὁ ἐπαῖτης νυκτερινὸν κατάλυμα ἀντὶ ἡμέρας κὰς μόνον. Καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· Μετοχικὴ τις ἐταιρία ἀνήγειρε πρὸ ἐτῶν οἰκίαν τριζυμίστων, τὸ ὁποῖον λέγεται Κι-μαο-λάν, ἣτοι κατὰ λέξιν "ἡ οἰκία τῶν πτερῶν τῶν ὀρνίθων". Τεραστία αἰθουσα ἐντὸς τοῦ οἰκίματος τούτου σχηματίζει ἀπέραντον κλίνην ἐκ πτερῶν ὀρ- νίθων. Δεκτοὶ εἰσὶν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναμῆξ, νέοι καὶ γέροντες· ἕκαστος ἐτοιμάζει ὅπως δύναται ἀναπαυτικώτερον τὴν νυκτερικὴν φωλεάν του καὶ κατακλίνεται. Ἐν ἀρχῇ τῆς συστάσεως τοῦ με- γάλου τούτου ὑπνωτηρίου ἕκαστος προσερχόμενος ἐλάμβανε καὶ ἐν σκέπασμα· ἐπειδὴ ὁμως τὰ σκεπάσματα ταῦτα ταχέως ἐγίνοντο ἄφρατα, οἱ διευθύνοντες τὸν μέγαν κοιτῶνα ἐπρομηθεύθησαν θαρρῶς μέγα σκέπασμα, ὅπερ ἀπλοῦται ἐπὶ ὅλης τῆς αἰθούσης. Καὶ τὴν ἡμέραν τὸ σκέπασμα τοῦτο ἀναθιβάσεται διὰ δυνατῶν σχοινίων πρὸς τὴν ὀροφὴν· τὴν νύκτα δὲ ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ προσελθόντες ἐλαβον τὴν θέσιν των καταθιβάσεται τὸ σκέπασμα. Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ νὰ διαπεράσῃ ἕκαστος τὴν κεφαλὴν του διὰ τινος τῶν πολλῶν ὀπῶν τοῦ σκεπάσματος, τῶν ἐπὶ τούτῳ εὐρισκομένων, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἐξ ἀσφυξίας ὑπὸ τὸ θαρρῶ ἐκεῖνο κάλυμμα. Ὡσαύτως καὶ τὴν πρωίαν πρέπει πάλιν νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ τῆς ὀπῆς, καθότι μὲ τὸ διὰ τοῦ τὰμ-τὰμ διδόμενον σημεῖον τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως, ἀνα- θιβάσεται ἀποτόμως τὸ σκέπασμα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

EX THE

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ-Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.

(συνέχεια· ὄρα προηγούμε. ἀριθμ.)

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρόνικος προσβλέπων αὐστηρῶς τοὺς ναύτας. Σεῖς οἱ ἀτρόμητοι ναῦται τῆς Χηλῆς, σεῖς οἱ ἔμπειροι θαλασσοπόροι, σεῖς φοβεῖσθε ὀλίγον ἄνεμον;

— Δὲν εἶναι τοῦτο, βασιλεῦ, ἀπήντησε πάλιν ὁ γέρον νάυτης· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ εἶναι προχωρημένη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ τρικυμῖαι εἶναι αἱ πλέον ἄγριαι. Πιστευσέ με, βασιλεῦ, δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐβῆς τώρα εἰς τὸ πέλαγος· μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας θὰ πέσῃ ὁ ἄνεμος καὶ τότε ὅλοι, ὅλοι εἰμῶθα πρόθυμοι νὰ σὲ ὑπερητήσωμεν.

— Τὸ πλοῖον τὸ θέλω ἀμέσως, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος· δὲν περιμένω οὔτε στιγμὴν. — Μεταξὺ ὧμων ὅλων δὲν εὐρίσκειται λοιπὸν κανεὶς θέλων νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ βασιλέως του; Ἀγνοεῖτε ὅτι μοὶ ὀφείλετε ὑπακοὴν καὶ ὅτι ἡ θέλησίς μου εἶναι νόμος διὰ τοὺς ὑπηκόους μου;

Ὁ Ἀνδρόνικος εἶχε τὸν λόγον τραχὺν καὶ τραχὺν, καὶ τὸ βλέμμα διαπεραστικόν· διὰ τῆς φωνῆς του, διὰ τοῦ τρόπου του ἐπεβάλλετο πάντοτε εἰς τὰ πλήθη, διὸ καὶ ἡ παρουσία του ἤρκει νὰ ἐξακρήσῃ μεγίστην ἐκάστοτε ἐπιρροήν. Καὶ ἐν τοῖς συμβουλίαις τοῦ κράτους καὶ ἐν ταῖς συνεισεῖσι τοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὀπαδῶν του, ἡ γνώμη του ἦτο πάντοτε ἡ ὑπερισχύουσα, διότι ἐξεφράζετο διὰ γλώσσης καθαρᾶς καὶ ἀποτόμου, οὐδεμίαν δεγρομένης ἀντίρ- ρησιν, καὶ διὰ ὕφους ἐπιτακτικῆς, ἀποκρούοντος πᾶσαν ἀντιλογίαν καὶ συζήτησιν. Εἶχεν ὁ Ἀνδρόνικος τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο δῶρον, τὸ ὁποῖον ἀνόψου αὐτὸν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ γοητεία αὐτῆ, ἣν ἐξήσκει, ἰσχυρώτερον πολὺ ἐπενήργει ἐπὶ τῶν μικροτέρων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἕκτακτόν τι καὶ προνο- μιούχον ὄν.

Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν οἱ λόγοι τοῦ Ἀνδρόνικου, λεγόμενοι μά- λιστα διὰ φωνῆς ἀποφασιστικῆς, νὰ μὴ ἐμπούησωσι θαθεῖαν εἰς τοὺς ἀπλοῖκους κατοίκους τῆς Χηλῆς ἐντόπιωσιν, οἵτινες βλέ- ποντες ἐνώπιον αὐτῶν τὸν ἰσχυρὸν βασιλέα, ἐνόμιζον αὐτὸν ἀκόμη περιβεβλημένον τὴν πορφύραν καὶ ἔσπερον περιφθοῖ εἰς τὴν ἐμ- φανίαν του;

Τὸ ἄγριον θηρίον, καὶ ἄσπλον καὶ καταβεβλημένον, ἐμποιεῖ τρόμον καὶ φρίκην!

Μετ' ὀλίγον τρεῖς ναῦται, ἄνδρες νέοι καὶ ζωηροὶ, ὧν τὸ βλέμμα ἐνέφαινε θάρρος ἀτρόμητον καὶ ἀπόφασιν, προσήλθον καὶ εἶπον πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ τῷ ἐτοιμάσωσι πλοῖον καὶ νὰ παλαίσωσι κατὰ τῶν ἄγριων τοῦ Εὐξείνου Πόντου κυμάτων.

— Νὰ ἐτοιμασθῇ λοιπὸν τὸ πλοῖον ὅσον τάχιστα, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος πρὸς αὐτούς· ἐντὸς μίᾳς ὥρας θέλω ν' ἀναχωρήσω.

Τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν εὐτόλμων ναυτῶν ἐξήσκησε μαγικὴν ἐπὶ τοῦ πλήθους ἐπιρροήν, καὶ ἀμέσως πλείστοι ἔσπευσαν νὰ εἰσπηδήσωσιν ἐντὸς τοῦ προσδιορισθέντος πλοίου, ὅπως παρα- σκευάσωσιν αὐτὸ δεόντως. Μόνον ὁ γέρον νάυτης, ὁ ἀποτρέψας τὸν βασιλέα ἀπὸ τοῦ πλοῦ, ἔβριπτεν ἀνήσυχτα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ βλέμματα καὶ ἔσειε τὴν λευκὴν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Τὸ πλοῖον ἦτο μεγάλῃ τριήρης, χρησιμεύουσα εἰς μεταφορὰν προϊόντων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ νῦν εὐρίσκειτο ἠγχυροβολημένον ἕνεκα τοῦ ἐνοχλήσαντος χει- μῶνος.

Ζωηρὰ ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ παρετηρεῖτο ἴσως κίνησις· οἱ μὲν ἀνέβριχθοντο ἐπὶ τῶν ἰστών καὶ τῶν κεραιῶν, οἱ δὲ ἐξετύ- λισσον τὰ ἰστία καὶ ἐξήταζον τὴν κατάστασιν αὐτῶν, ἄλλοι πάλιν

ἔλθον τὰς θαρεῖας ἀλύσεις, δι' ὧν τὸ πλοῖον ἦτο προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ ἄλλοι ἀντλούντες ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκαθάριζον καὶ ἔπλυνον τὸ κατάστρωμα.

Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς δὲ ἴστατο ὁ Ἀνδρόνικος ῥίπτων βλέμματα ἀνυπόμονα καὶ ἀνήσυχτα ποτὲ μὲν πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ποτὲ δὲ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν ἐφοβεῖτο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐμφάνισιν τῶν καταδιωκόντων αὐτόν. Διότι ὑπέθετεν ὅτι ἡ φυγὴ του δὲν ἔμεινεν ἐντελῶς μυστικὴ καὶ καλῶς ἐγνωρίζεν ὅτι οὐδὲν ἔλεος ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ παρὰ τῶν ἐχ- θρῶν του.

Πρῶτον ἤδη ἤσθάνετο ὁ Ἀνδρόνικος τὴν ἀπομόνωσίν του, ἀλλ' ἐνώπιόν του εὐρίσκειτο ἡ θάλασσα, εὐρίσκειτο τὸ ἀνοιχτὸν τοῦ Βοσπόρου στόμιον, τὸ ὁποῖον ἦτο νῦν δι' αὐτὸν ἡ μόνῃ πόλῃ τῆς σωτηρίας.

Δὲν εἶχε παρέλθει ὥρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, καὶ τὸ πλοῖον ἦτο κατὰ πάντα ἑτοιμον πρὸς πλοῦν. Τὸ εἶδεν ὁ Ἀν- δρόνικος καὶ μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος καὶ σπουδῆς ἐπέβη τοῦ πλοίου καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τελευταῖοι τῶν ἐν αὐτῷ ἐργασθέντων ἀνδρῶν ἐξήρχοντο αὐτοῦ.

Στιβαρῶς ἔλαβε διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ πηδάλιον καὶ διὰ φω- νῆς δυνατῆς ἔδωκε πρὸς τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν τρεῖς ναύ- τας τὸ πρόσταγμα τοῦ ἀπτόλου. Αἱ ἄγκυραι ἀνεσύρθησαν, τὰ ἰστία ἐξετυλίχθησαν καὶ τὸ πλοῖον, ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἀνέμου, ἤρξατο κινούμενον· μετὰ μικρὸν δὲ κάμψαν τὸ ἀκρωτήριον τῆς Χηλῆς διηρθύθη πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου, παρακλυσι- θούμενον ὑπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ναυτικῶν, οἵτινες παραορῶντες ἠρώτων ἀλλήλους τί τὸ παρακινήσαν τὸν βασιλέα νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος πλοῦν κατεσκευασμένον τοσοῦτον καὶ ἐπικινδύνον.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον εἶχε γείνει ἄφαντον, ἔλαθον τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἐκτάκτου τούτου συμβάντος, διότι εἶδον ἐμφανιζομένης εἰς τὸν λιμένα τρεῖς βασιλικᾶς τριήρεις, ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας κατ' εὐθείαν ἐρχομένας, αἱς ἐπέβαινον ἄνδρες ἑνοπλοῖ. Οἱ ἄνδρες οὗτοι διηγηθέντες εἰς τοὺς ἐκπληκτους ναύτας τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάντα, ἠρώτησαν αὐτοὺς περὶ τοῦ φυγάδος καὶ μαθόντες τὸν ἀπόπλου αὐτοῦ καὶ ἣν ἔλαβε διεύθυνσιν, διη- ρύθησαν καὶ οὗτοι ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀνδρόνικου, καλῶς πηδάλιου- χούμενον, εἶχεν ἔλθει μέχρι τοῦ στομίου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον. Ἄλλ' ἐκεῖ πρόσκομμα μέγα ἐπαρουσιάσθη· ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος ἔπνεε τόσον σφοδρῶς καὶ ἡ θάλασσα ἦτο τοσοῦτον ἐξηγριωμένη, ὥστε ὅλως ἀδύνατος καθίστατο ἡ περαιτέρω προχώρησις. Μάτην ὁ Ἀνδρόνικος κρατῶν πάντοτε μὲ στερεὰν χεῖρα τὸ πηδάλιον παρωτρυνε καὶ ἐνεθάρρυνε διὰ λόγων καὶ ὑποσχέσεων τοὺς ναύτας· μάτην οὗτοι ἐδιπλασίαζον τὰς προσπάθειάς των, ὅπως κατορθώσωσι νὰ διέλθωσι τὸ ἐπικιν- δύνον στόμιον, ἔνθα ἡ θάλασσα, ἀγρίως ταρασσομένη, ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχέος στρώματος ἀφροῦ· μάτην ἦλλασον διεύθυνσιν, ὅπως βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὑπερηγήσωσι τὸν φοβερὸν τοῦτον φραγμὸν. Ἡ τρικυμία, ματαιοῦσα πᾶσας αὐτῶν τὰς προσπάθειας, καθίστατο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δυνατωτέρα, καὶ ἡ ὀρμὴ αὐτῆς, ποτὲ μὲν ὑψοῦσα τὸ ἀδύνατον σκάφος ἐπὶ τῶν κυμάτων ποτὲ δὲ καταρ- ρίπτουσα αὐτὸ εἰς τὰ βάθη, ἠπειλεῖ νὰ καταποντίσῃ αὐτὸ. Ἄγριος ἴστατο ὁ Ἀνδρόνικος παρὰ τὸ πηδάλιον, προσβλέπων τὰ λυσσαλέα κύματα· ἀγωνίων δὲ ἔδακνε τὰ χεῖλη του αἰσθανόμενος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδυναμίαν ἀπέναντι τῶν μαινομένων στοιχείων. Ἐφαινότο ὅτι ἡ θάλασσα ἀγανακτοῦσα κατὰ τοῦ Ἀνδρόνικου δι' ὅσα ἀθῶα θύματα εἶχε παραδώσει οὗτος εἰς τοὺς κόλπους τῆς, δὲν ἤθελε κἄν νὰ τὸν δεχθῇ καὶ ἔβριπτεν αὐτὸν πρὸς τοὺς βράχους, οἵτινες ἀνὰ πᾶν ἔθμα ὠρθοῦντο ἀπειλητικοὶ διὰ μέσου τῶν κυμάτων καὶ ἠπειλοῦν καταστροφῇ.

Τρεῖς ἤδη τὸ πλοῖον ἠνῆχθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀγωνιζόμενον κατὰ τῶν ἄγριων κυμάτων, καὶ τρεῖς πάλιν ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου ἐβ- ρίψεν αὐτὸ κατὰ τῆς ἑρῆας· τρεῖς ἤδη ὁ Ἀνδρόνικος εἶχεν ἐνοήσει τὸ ἀδύνατον νὰ ὑπερνήκῃ τὸ ἀνυπερέβλητον τοῦτο πρόσκομμα,

καὶ ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς, ὅτε αἴφνης ἐνε- φανίσθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ τρεῖς βασιλικᾶς τριήρεις.

Ὁ Ἀνδρόνικος εἶδε τὰ πλοῖα ταῦτα, τὰ ἐγνωρίσε καὶ ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι πᾶσα πλέον τῷ ἀπεκλείετο διαφυγὴ.

Τὰ στοιχεῖα, συνομώσαντα μετὰ τῶν ἀνθρώπων, παρεδίδον αὐτὸν εἰς τὴν τιμωρίαν των! —

Αἱ βασιλικᾶς τριήρεις περιεκύκλωσαν ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ πλοῖον καὶ μέρος τῶν ὀπλιτῶν εἰσπηδήσαν εἰς αὐτὸ. Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ναῦται οὐδ' ἐτόλμησαν ν' ἀνισταθῶσι, διότι καὶ ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν ἦσαν καὶ ὅλως ἄσπλοι ἀπέναντι τοῦ μεγάλου τῶν ὀπλο- φέρων ἀριθμοῦ.

Δέσμιος μετεκομίσθη ὁ Ἀνδρόνικος εἰς μίαν τῶν τριήρων, αἵτινες ἀνευ ἀναβολῆς ἔλαθον τὴν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν διεύ- θυνσιν. Ὁ ἄνεμος ἦτο ἤδη οὖριος. Τὰ στοιχεῖα ἐφαινότο τώρα πρόθυμα νὰ παραδώσωσι τὸ ταχύτερον τὸν τύραννον εἰς τὴν ἐκ- δίκησιν τοῦ μαινομένου λαοῦ.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκάθητο ὁ Ἀνδρόνικος δεδεμένος ἔχων τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας διὰ θαρειῶν σιδηρῶν ἀλύσεων, δι' ὧν ἐδεσμεύοντο οἱ ἐν τοῖς ἰπποδρομίαις τρεφόμενοι λέοντες. Ἐκάθητο μόνος, ἐννοῶν ὅτι πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας εἶχε πλέον ἐκλείψει· δὲν εἶχε πλέον πόδας ἐλευθέρους· δὲν εἶχε πλέον χεῖρας ἐλευθέραι· εἶφος δὲν εἶχε, καὶ ἄσπλος καὶ δέσμιος εὐρίσκειτο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀμελιτικῶν αὐτοῦ ἐχθρῶν.

Ἄλλ' ὁ Ἀνδρόνικος ἦτο ἀνὴρ πολυμήχανος, καὶ βλέπων ὅτι ἡ βία δὲν ἴσχυε πλέον, διανοήθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸν δόλον, ὅπλα, τὰ ὁποῖα τοσάκις ἤδη εἶχε μεταχειρισθῆ ἐπιτυχῶς ἐν δειναῖς τοῦ βίου του περιστάσεσι.

Ζητήσας ὀλίγον ἄρτον, ὅστις καὶ εὐθὺς τῷ ἐδόθη, ἤρξατο στενάρον καὶ ὀδυρόμενος, ἐν ᾧ ἄφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξέέρρον δάκρυα.

— Οἱμοὶ! ἀνεφώνησε. Πόσον οἰκτρὸν εἶναι τὸ δυστύχημά μου! Δέσμιος πέρωται νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πόλιν, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησα, καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου τοσοῦτον ἐμάχ- ησα! . . . Τίς δὲν συγκινεῖται εἰς τὰ παθήματά μου ταῦτα; — Ἄνθρωποι, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς περικυκλῶντας αὐτὸν ὀπλίτας, ἡ καρδιά σας οὐδεμίαν αἰσθάνεται συγκίνησιν ἐπὶ τῇ θῆξ ἄνδρός, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη σκληρῶς τοσοῦτον καταδιώκει; Οἱ ὀπλίται ἐσιώπων.

— Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ἀνδρόνικος, γόνος τῆς ἐνδόξου τῶν Κομνηνῶν οἰκογενείας, ἣτις τοσοῦτους ἐδωρήσατο στρατηγούς δαφνοστεφεῖς καὶ ἠγεμόνας ἰσχυρούς εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος. Καὶ ἐγὼ αὐτός, ὅν σήμερον βλέπετε ἐνώπιον ὧμων δυστυχῆ καὶ δέσμιον, ὡς τὸν ἔσχατον κακούργον, καὶ ἐγὼ ἐκαθήμην πρὸ μικροῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Φεῦ! Πόσον ἐπισφαλῆς, πόσον ὀλισθηρὰ εἶναι ἡ ὕψηλὴ ἐκεῖνη ἐδρα! Πρὸς τί τοσοῦτον ἐμάχησα, ὅπως καταλάβω αὐτήν; Πρὸς τί κατέρριψα τὸν βίον μου ὀλόκληρον εἰς σκοπὸν ὕψηλόν καὶ φιλό- δοξον τοσοῦτον; Τί με ὠφέλησε τοῦτο; Δὲν ἦμην εὐτυχέστερος, ὅταν πλάνης καὶ ἀνέστιος περιέτρεχον τὰ πυκνὰ τῆς Ἀσίας δάση; τὰ ἄγρια καταδιώκων θηρία; Δὲν ἦμην χιλιᾶκις εὐτυχέστερος, ὅταν ἐλεύθερος καὶ τὸ ἐλεύθερον ἐν χερσὶ κρατῶν εἶφος, εὐτόλμως ὠδήγουν στρατιάς εἰς τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην; Ὡ! πόσον ἄφρων ἦμην ν' ἀφῆσω τὸν εὐδαίμονα ἐκεῖνον βίον καὶ ν' ἀναλάβω ἔργον ἀήδης καὶ εὐθύνης πλήρες! . . . Σεῖς εἰσθε στρατιῶται, εἰσθε ἄνδρες ὑπὸ γενναίων ἐμφοροῦμενοι αἰσθημάτων, διότι τοῦ ἀνδρείου στρατιώτου ἡ καρδιά οὐδέποτε πληροῦται παθῶν ἄγριων καὶ πο- ταπῶν. Σεῖς μ' ἐννοεῖτε. Ἀφήσατέ με νὰ γείνω πάλιν στρατιώτης, ὅπως ἦμην καὶ πρότερον. Δὲν ζηλεύω πλέον τὴν ἐξουσίαν, δὲν φθονῶ τοῦ θρόνου τὴν λάμψιν. Ὅχι, ὄχι, φίλοι μου. — Τὸ βασι- λικὸν στέμμα εἶναι στέφανος ἀνάθινος· ἡ βασιλικὴ πορφύρα πολλὰς περικαλύπτει πικρίας. Ποθῶ τὸν κρότον τῶν ὀπλων! Ποθῶ τῶν μαχῶν τὴν ταραχὴν καὶ συγκίνησιν! Ἰδέτε, τὰ μέλη μου ἐσκλη- ρύνθησαν ἐν τῷ πολυμήχῳ τοῦ στρατιώτου σταδίῳ· αἱ παρειαὶ μου οὐδέποτε ἐγνωρίσαν τοῦ φόβου τὴν ψυχρότητα. Σεῖς εἰσθε

ἀνδρείοι, ἄνδρες ἐγγηράσαντες εἰς τὴν τέχνην τῶν ὄπλων. Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ! Ἐλθετε! Ἐγὼ θέλω ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς θριαμβοὺς ἐπιφανεῖς. Ἐκεῖ ἐν Ἀσίᾳ ἔχουμεν στάδιον εὐρὸν καὶ ἔνδοξον· ἐκεῖ ἐμφυλεύει φυλὴ ἀγρία, ἐχθρὰ ἀσπονδὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, φυλὴ ὀρμητικὴ καὶ θάρβαρος, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ καταπλημμυρήσῃ τὴν ὠραίαν ἡμῶν πατρίδα. Ἐκεῖ θέλομεν δοξασθῆ· ἐκεῖ περιμένει ἡμᾶς στέφανος ἀειθαλής. Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ! . . . Δὲν ἐθαρόνθητε πλέον τὴν χαῖνον ἀπραξίαν τῆς πρωτεύουσας; Δὲν αἰσχύνασθε νὰ ᾄσθε ὄργανα ἀνδρῶν ἀνικάνων καὶ μοιχηρῶν; Εἶσθε ἄνδρες, εἶσθε στρατιῶται, εἶσθε χριστιανοί! Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ! Ἐγὼ καὶ ὁδηγῶς ὑμῶν πιστὸς θὰ ᾄμαι καὶ πατήρ σας. Ἐκεῖ θέλετε ἰδεῖ πάλιν τὸν παλαιὸν Ἀνδρόνικον· ἐκεῖ θέλετε ἰδεῖ τοὺς ἐχθροὺς τρέμοντας ἐνώπιον ἡμῶν ὡς καλάμους ἰσχνούς· ἐκεῖ περιμένει ἡμᾶς ὁ ἀμάραντος τῆς δόξης στέφανος! Ἐγὼ δὲ εὐδαίμων θὰ ᾄμαι πάλιν, καὶ τὴν εὐδαίμονίαν ταύτην εἰς ὑμᾶς μόνον θὰ ὀφείλω. Φίλοι μου, λύσατέ μοι τὰ δεσμὰ καὶ ἀκολουθήσατέ με!

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται ἐσιώπων καὶ ἴσταντο ἀκίνητοι. Ἐμενον κωφοὶ πρὸς τοὺς λόγους τοῦ ὑποκριτοῦ. Τέλος εἰς ἕξ αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ὁ ἀρχηγὸς τῶν, εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον·

— Μάτην κοπιᾷς! Ἡμεῖς ἐνεργοῦμεν κατὰ τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν, καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη εἶναι νὰ σὲ κλείσωμεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀνεμᾶ, ὅπου καὶ μεταβαίνομεν.

Ματαιωθείσης καὶ τῆς τελευταίας του ἐλπίδος ὁ Ἀνδρόνικος ἄκραν ἐτήρησε σιωπὴν καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ πλοῦ. Τὰ πανίσχυρα αὐτοῦ ὄπλα, ὁ δόλος καὶ ἡ ὑποκρισία, ἔκειντο τεθραυσμένα ἤδη πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ ἡ ἐνεργητικὴ αὐτοῦ φύσις ἀνέλαθε πάλιν τὴν ὄλην ὑπεροχὴν τῆς. Ὁ ὀφθαλμὸς του, προσλαθὼν ἐπὶ στιγμὴν τὸ εὐκίνητον καὶ ἀσταθὲς τῆς ἀλώπεκος βλέμμα, ἀνέκτεσε πάλιν τὸ στερεὸν τῆς τόλμης καὶ τῆς ὑπεροφίας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν τῶν πρώτων χαρακτηριστικῶν τῶν νεωτέρων τοῦ ἀνδρὸς χρόνων.

Ἐγκαταλείψας καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα διαφυγῆς ἐκ τῆς ἀναμενούς αὐτὸν τύχης, ἠτοιμάζετο ὁ ἦρωας ν' ἀποθάνῃ ὡς ἦρωας. Μὴ κατορθώσας νὰ συγκινήσῃ τὰς καρδίας τῶν φρουρούντων αὐτὸν στρατιωτῶν, καλῶς ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδεμίαν εὐσπλαγγίαν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ πλέον παρὰ τῶν ψυχρῶν καὶ ἀμειλίχων αὐτοῦ ἐχθρῶν. Naί μὲν, ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσαάκ, ὁ τὸν θρόνον του καταλαβὼν, ἦτο ἀνὴρ ἠπίου χαρακτήρος καὶ τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθημάτων οἴκτου καὶ φιλανθρωπίας· ἀλλὰ ὁ λαὸς, ὁ στέψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἄκοντος διὰ τοῦ βασιλικοῦ διαδήματος, ὁ λαὸς οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ τῷ συγχωρήσῃ τὴν εὐσπλαγγίαν.

Ἡτοιμάζετο λοιπὸν ὁ Ἀνδρόνικος νὰ πέσῃ ὡς ἦρωας, καὶ ἀγογγύσας ὑπετάσσεται εἰς τὸν πεπρωμένον· διότι καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐξωτερικῶς μὲν ὑποκρίνονται τοὺς ἀπίστους καὶ ἀθέτους, ἐνδομύχως ὅμως εἰσὶ πεπεισμένοι ὅτι οὐδενὶ δέδοται νὰ διαφύγῃ τὸ γραπτὸν αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν δοξασίαν ταύτην εἶχεν ἐσχάτως ἐτι μᾶλλον ἐνισχυθῆ διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς ἀναγνώσεως τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὧν τὴν ἀνάγνωσιν πάσης ἄλλης ἐπρωτίμα. Εἶχεν ἐν τῇ αἰμοδύρῳ αὐτοῦ φύσει ὁ Ἀνδρόνικος ἀκτίνας τινὰς αἰσθημάτων, κοσμούντων συνήθως μόνον εὐγενεῖς ψυχὰς.

— Θεέ μου, γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου! ἀνέκραγεν ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς οὐρανὸν καθ' ἣν στιγμὴν τὸ φέρον αὐτὸν πλοῖον προσήραθεν ἔμπροσθεν τοῦ πύργου τοῦ Ἀνεμᾶ.

Ἐν ὄργῳ καὶ ζοφερῷ ὀματίῳ τοῦ πύργου τούτου ἐβρίβη ὁ ἐκπτώτος αὐτοκράτωρ, καὶ ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτοῦ. Ἐξῆθεν δὲ ἐν τῷ διαδρόμῳ φύλακες ὀπλισμένοι, ἄγριοι τὴν ὄψιν, ἐφρούρουσαν τὸν ἐπικίνδυνον δεσμώτην.

Μόλις διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος συλληφθεὶς μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀνεμᾶ καὶ ὁ ὄχλος ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀγρίας ἐκπέμπων φωνὰς καὶ ἀπαιτῶν ταχεῖαν καὶ παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ. Μανιωδέστεροι πάντων τῶν κραυγαζόντων καὶ θορυβούντων ἦσαν οἱ τῶν κατωτάτων τοῦ λαοῦ τάξεων ἄνθρωποι, ἄζεστοι καὶ θάνασοι θυροδοῦνται καὶ ἀλλαντο-

πῶλαι καὶ ἄλλα περιτρίμματα τῆς ἀγορᾶς ἐνδιατώμενα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις.

— Παραδώσατέ μας τὸν κακοῦργον! ἐφώναζον· θέλομεν τὸν Ἀνδρόνικον! Ἡμεῖς θὰ τὸν τιμωρήσωμεν. Ἐκεῖνος ὅπου ἐτόλμησε νὰ τυραννήσῃ καὶ νὰ ἐμπαίξῃ τὸν λαὸν πρέπει ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ νὰ τιμωρηθῆ!

Ἐκ τῆς σκοτεινῆς αὐτοῦ εἰρηκτῆς ἤκουεν ὁ Ἀνδρόνικος τὰς ἀγρίας ταύτας καὶ ἀπειλητικὰς φωνὰς, αἵτινες ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ ὡς κώδων θανάτου· καὶ ὅμως οὐδ' ὁ ἐλάχιστος τοῦ προσώπου του μὴ ἐκίνηθη, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς του διετήρει τὸ ἀγέροχον τῆς ἀποφάσεως βλέμμα.

— Ἀθλιοί, ἀνεθῶα ἐκ διαλειμμάτων ὕψων ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλὴν του· τώρα φωνάζετε; Τώρα ζητεῖτε νὰ με κατασπαράξῃτε; Καὶ ὅμως πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἐτρέμετε ἐνώπιόν μου· πρὸ μικροῦ ἐτι ἐσύρεσθε ἔρποντες ὡς σκώληκες ἀπεχθεῖς πρὸ τῶν ποδῶν μου! Θέλετε τὸν θάνατόν μου; Μὴ ἀνοπομονῆτε! Ἡ εὐχαρίστησις αὕτη θὰ σᾶς δοθῆ καὶ συντόμως. Ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον! —

(Ἐπιστὰ τὸ τέλος.)

Ἡ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ὁ αἰὼν ἡμῶν εἶναι ὁ αἰὼν τῶν τεχνικῶν ἐφευρέσεων καὶ τελειοποιήσεων. Εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς τέχνης εὐρίσκονται ἄνθρωποι διηγεκῶς μελετώντες καὶ ἀνευδότης καταγιγνώμενοι νὰ εὐρωσῶν τι νεώτερον, τι πρακτικώτερον, καὶ ὅτι ἀκόμη πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐφαίνετο πρᾶγμα ἀκατόρθωτον καὶ ἀδύνατον, σήμερον πραγματοποιεῖται.

Μία τῶν περιεργότερων τεχνικῶν τελειοποιήσεων, ἥτις δικαίως ἐφεύκεται ἐπ' ἐσχάτων τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων, εἶναι καὶ ἡ τῆς μετεωρολογικῆς πυξίδος, ὀφειλομένη εἰς τὸν διάσημον μετεωρολόγον, καθηγητὴν ΚΛΙΝΚΕΡΦΕΣ.

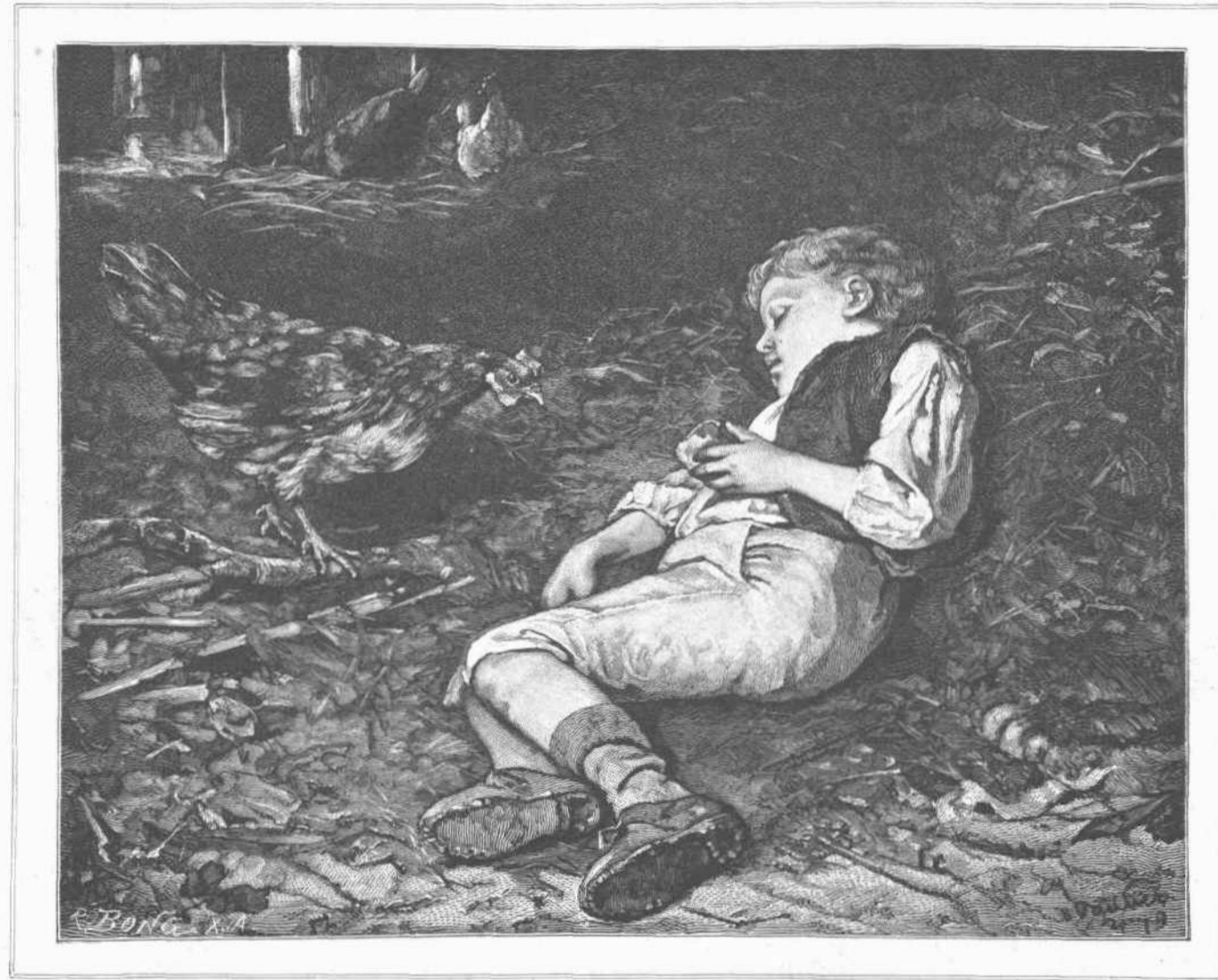
Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, τὸ προωρισμένον νὰ δεικνύῃ τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἠνωμένης ἐπιρροῆς τῆς πίεσεως καὶ τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἀπλούστατον εἰς τὴν σύνθεσίν του, πρακτικώτατον εἰς τὴν χρῆσιν, εὐκατάληπτον καί, ὕπερ οὐσιώδους, οικονομικὸν τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο θέλει ταχέως διαδοθῆ πανταχοῦ καὶ πρὸ πάντων εἰς μέρη παραθαλάσσια, ἔνθα ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ ἐπέρχεται συνήθως ταχύτερα ἢ ἐν χώρᾳ ἡπειρωτικῇ.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἐσπεροῦ παραθέτομεν σήμερον ἐνταῦθα τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ περιέρρου τούτου καὶ νεωτάτου ἐργαλείου, ἣν συνοδεύομεν πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν διὰ βραχείας περιγραφῆς.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόνι ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν τὴν μετεωρολογικὴν πυξίδα, ὁποῖα πράγματι εἶναι. Ἀφηρέθησαν ἐκεῖνα μόνον

τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρωσι σύγχυσίν τινα εἰς τὴν κατανόησιν. Αἱ ὄψεις, αἱ καλύπτουσαι τὴν πυξίδα, ἐπιτρέπουν νὰ εἰσχωρῆ τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ μηχανισμοῦ.

Καὶ ἐν πρώτοις βλέπομεν τὰ ἄκρα ἀνύδρου δακτυλίου (αα) συστήματος Βουρῶν. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο στηρίζεται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ πλακῶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ (ἐν τῇ εἰκόνι δεξιόθεν) ἀκολουθεῖ τὰς κινήσεις τὰς ὑπὸ τῆς μεταβολῆς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως προξενουμένας. Ἡ κινητὴ ἄκρα τοῦ δακτυλίου συγκατεῖ ἐντὸς μεταλλίνου κύκλου ὀδροσκοπικὸν ἐλατήριον (s), διερχόμενον διὰ μέσου τῆς ὑελίνης ὅπῃς μεταλλίνου μογλοῦ (c). Ὁ μογλὸς οὗτος φέρει μικρὸν βάρος (μὴ φαινόμενον ἐν τῇ εἰκόνι) πρὸς ἔντασιν τοῦ ἐλατηρίου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ὀδοντωτὸν μικρὸν τροχὸν τοῦ ἄξωνος τοῦ δείκτη. Ἐπομένως αἱ κινήσεις τοῦ δακτυλίου μετα-

Ἡ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ ΚΑΜΕΙ ΤΟΝ ΚΛΕΙΠΤΗΝ. (Εἰκὼν Β. VAUTIER.)

δίδονται κατ' εὐθείαν διὰ τοῦ ἐλατηρίου εἰς τὸ τμήμα τοῦ κύκλου (e) καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν δείκτην. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν μετακινήσεων τούτων τοῦ ἐλατηρίου, ἐπηρεάζει τοῦτο καὶ διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ὑγρασίας καὶ τὸν δείκτην, ἥτοι τὸ ἐλατήριον μηχανεῖται αὐξανουμένης τῆς ὑγρασίας, καὶ τότε κατέρχεται ὁ δείκτης, θραχύνεται δὲ μειουμένης τῆς ὑγρασίας, καὶ τότε ὁ δείκτης ὑψοῦται. Ἀμφότεραι λοιπὸν αἱ κινήσεις, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑγρασίας προερχομένη, ἐπηρεάζουσι τὸν δείκτην, καὶ τοῦτο ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ πλάξ τοῦ ἀνέμου (e) εὐρίσκεται ὑπεράνω τῆς πλακῆς τοῦ καιροῦ (b) καὶ αἱ πλάκες αὗται στρέφονται διὰ τῶν πρὸς τοῦτο κομβίων (n καὶ i).

Πρὸς ἐκτέλεσιν προγνώσεως τοποθετοῦμεν τὰς δύο πλάκας οὕτως, ὥστε ὁ δείκτης νὰ δεικνύῃ καὶ πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ πρὸς τὸν πνέοντα ἄνεμον. Ἐάν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐργαλείου δὲν ἐπῆλθε μεταβολὴ τις εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, τότε παρατηροῦμεν μόνον

τὸν προμηνυόμενον καιρὸν· ἐάν ὅμως ὑπάρχῃ μεταβολὴ τις εἰς τὸν ἄνεμον, στρέφομεν τὴν πλάκα τοῦ καιροῦ (b) πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ (ἀναλόγως, ἐάν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐξ ἀνατολῶν ἢ ἐκ δυσμῶν), καὶ τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ σημεῖον τοῦ καιροῦ νὰ ἔρχεται ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προγνώσεως διεύθυνσεως τοῦ ἀνέμου. Τότε ὁ δείκτης δεικνύει ἀσφαλῶς τὴν ἐπερχομένην τοῦ καιροῦ μεταβολὴν.

Τὸ χρῆσιμον τοῦτο ἐργαλεῖον, οὐ σύντομον μόνον ἐδώσαμεν περιγραφῆν, πωλεῖται ἀποκλειστικῶς παρὰ τῶν κκ. BIERNATZKI καὶ Σ^α ἐν Ἀμβούργῳ ἀντὶ μαρκῶν 50 (φρ. 62.50).

Ἡ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ ΚΑΜΕΙ ΤΟΝ ΚΛΕΙΠΤΗΝ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἡ μικρὰ αὕτη εἰκὼν, τὰ μάλιστα χάρις καὶ ἐκφρατικὴ, εἶναι ἔργον διασέμου ζωγράφου, τοῦ Β. VAUTIER, ὅστις ἐν ΜΟΡΓΕΣ παρὰ τὴν λίμνην τῆς Γενεύης ἐν ἔτει 1829 γεννηθεὶς καὶ ἐν τῇ περιφύμῳ τῆς Δυσσελδύρφης Ἀκαδημία διδασκείας, κατάρθωσεν ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν νὰ ταχθῆ ἐν ἐπιζήλω θέσει εἰς τὴν χορείαν τῶν συγχρόνων ζωγράφων. Κυρίως ἐπίδειξε ὁ VAUTIER εἰς ἀπεικόνισιν σκηνῶν οἰκογενειακῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐλαγίστη λεπτομέρεια μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φυσικῆς ἀκριβείας μεταδίδεται. Αἱ εἰκόνες αὐτοῦ, ἐπισύρουσαι ἐν βλαῖς ταῖς καλλιτεχνικαῖς ἐκθέσεις τὰ βλέμματα τοῦ κοινοῦ, ἀγοράζονται μετὰ μεγάλης προθυμίας, καὶ σήμερον ὁ VAUTIER, ὁ ἄλλοτε πτωχὸς, εἶναι ἀνὴρ εὐκατάστατος, εὐδαίμων οἰκογενειάρχης καὶ διδάσκαλος εὐσυνειδήτος τῆς νεωτέρας γενεᾶς.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΑΣ. Τῆ 1830 παρ. Ἰανουαρίου ἐκ-
ρῶσθη ἐν Ἀθήναις ἡ ἐναρξίς τῆς νέας βουλευ-
τικῆς Περιόδου. Ὁ βασιλεὺς παρέστη αὐτοπρο-
σώπως εἰς τὴν τελετὴν καὶ ἐξεφώνησε τὸν
συνήθη λόγον. Ἐν αὐτῷ ἀναφέρει ὁ βασιλεὺς
τὴν ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων ὡς πρὸς τὴν προ-
σάρτησιν τῶν νέων ἐπαρχιῶν, λέγει δὲ ἡ κατοχὴ
συντελέσθη εἰρηκτικῶς καὶ τακτικῶς, δαφιλεῖται
ἐπαινον τῶν ἑλλήνων στρατῶν καὶ τοῖς πατριωτικαῖς
αἰσθήμασι τῶν κατοίκων τῶν νέων ἐπαρχιῶν, καὶ
ὁμολογεῖ ὅτι ἐνεκα τῆς ἀνωμαλῶς καταστάσεως
τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν ὡς ἐκ τούτου μεγάλων
καὶ ἐκτάκτων δαπανῶν, διαταράχθησαν τὰ οἰκο-
νομικὰ τῆς πατρίδος. Περὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἔτι
μετὰ τῆς Τουρκίας δυσχερεῖων ὁ βασιλεὺς ἐκ-
φράζει τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὰ θὰ ἀρθῶσι
προσεχῶς. Ἐν τῷ βασιλικῷ τούτῳ λόγῳ ὑπο-
φώσκει ἡ ἀδυναμία τοῦ ὑπουργείου, φοβούμενον
ὅτι θὰ εὐρεθῆ ἐν τῇ βουλῇ ἀπέναντι ἰσχυρᾶς
ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ πεφοβισμένος δὲν τολμᾷ
νὰ ἐκφράζηται μετὰ πεποιθήσεως καὶ παθῆσιν.
Ὅλοι οἱ Ἕλληνας εὐχόμεθα ἐκ θάβους καρδίας
τὴν ὅσον ἐνεσι ταχύτεραν ἄρισ τῶν ἐκκρεμῶν
ἔτι μετὰ τῆς Τουρκίας δυσχερεῖων, καὶ τούτου
ἐνεκα μεγάλως νύχαιστέρας ἡμᾶς τὸ νεώτατον
τηλεγράφημα, καθ' ὃ ὁ Σουλτάνος ἐδέχθη φιλο-
φρονέστατα τὸν ἡμέτερον ἐν Κωνσταντινουπόλει
προσβουτῆν, κ. Κουντουριώτην, πρὸς δὲ καὶ ἀπέ-
νευσε τὴν μεγάλην ταῖναια τοῦ Μετζίτι. Ὅσοφ
φιλικώτεροι διατηρηθῶσιν αἱ σχέσεις μεταξύ τῶν
ἄλλοι ἡμετέροι ἐπικρατειῶν, τοσοῦτον, ὡς ἐλπίζομεν,
εὐκολώτερα καὶ ταχύτερα θὰ ἐπέλθῃ ἡ λύσις
τῶν ἐκκρεμῶν ἔτι ζητημάτων.

ΓΑΛΛΙΑ. Ὁ Γαμβέττα, ὁ μετὰ τοσοῦτου
στόμφου ἀναλαθὼν πρὸ δύο μῶλις μηνῶν τὴν
κυβέρνησιν τῆς Γαλλίας, ἤρτηθε ἐν τῇ βουλῇ
παρητήθη μετ' ὅλου τοῦ ὑπ' αὐτὸν ὑπουργείου, καὶ
ὁ Φρανκενέ, προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς
Δημοκρατίας, ἐσχίματίζετο τὸν νέον γαλλικὸν ὑπουρ-
γεῖον, οὐ μέρους ἀποτελοῦσιν οἱ κκ. Λέων Σαί
καὶ Ἰούλιος Φερρῦ. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ νέου
τούτου ὑπουργείου ἔκαμε εἰς ἄλλην τὴν Εὐρώπην
ἀρίστην ἐντύπωσιν. Καὶ αὐτῇ τῇ Γαλλία, δια-
τρέχουσα τανὺν φοβεράν χρηματιστικὴν κρίσιν
περιμένει παρὰ τῆς ἀνεγνωρισμένης ἰκανότητος
τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν, Σαί, διόρθωσιν
τῶν κακῶς κειμένων καὶ ἀποσθῆσιν ἔτι μεγαλει-
τέρων καταστροφῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ. Ὁ
Γαμβέττα λαθὼν ἀουσίας ἀείδων, ἀπῆλθεν εἰς
Μασσαλίαν καὶ Κάννην. Λέγεται δὲ ὑπεσχέθη
νὰ μὴ ἀντιπολιτευθῆ ἐν τῇ βουλῇ τὸν νέον ὑπουρ-
γεῖον.

ΑἴΓΥΠΤΟΣ. Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἔληξεν ἐν
Αἰγύπτῳ, παρατηθέντος τοῦ Σερῖφ-πασά καὶ
ὑπερχύσαντος τοῦ παντοδυναμοῦ Ἀραβῆ-μπέη,
ὅστις ἀνάλαθε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν
Ἡ Γαλλία καὶ Ἀγγλία δὲν φαίνονται νύχαι-
στημένοι ἀπὸ τὴν τοιαύτην λύσιν, διότι φοβοῦνται
μὴ ἡ ἐπιβρῆ τοῦ Ἀραβῆ-μπέη ἐγκαινίσῃ ἀπὸ
τοῦδε ἐν Αἰγύπτῳ τὸ κράτος τοῦ ξίφους καὶ πα-
ραμποδίσῃ τὴν μεσοδόχον τῆς οικονομικῆς ἐπι-
τροπῆς εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα. Ἀλλὰ τὸν
Ἀραβῆ-μπέην ἀνεβίβασαν εἰς τὴν ἔδουσιαν ἡ
ὁμόφωνος θέλησις τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἔθνους, ἀπὸ
τῶν πασάων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Καίρου
μέχρι τοῦ τελευταίου φελλάχου τῶν παροχθίων
τοῦ Νείλου κρηθίων. Ἰσόμεν τώρα πῶς ἐνοεῖ
τὴν ἀνεαρτήσιν τῆς πολιτικῆς του ὁ νέος οὗτος
πολιτικὸς ἡγήτωρ τῆς Αἰγύπτου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα
ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας Ἀλβέρτος ἐπισκέψθη
τὴν Λειψία, ἐνθα παρέμεινεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.
Τὸ ἀξιοσημείωτον ἐν τῇ βασιλικῇ ταύτῃ ἐπι-

σκέψαι εἶναι ἡ καὶ πάλιν φανερωθεῖσα ἀπόδειξις
περὶ τοῦ φιλομοσοῦ τῶν ἡγεμόνων τῆς Σαξωνίας.
Πολλὰς ὥρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του κατη-
νάλωσαν ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος εἰς τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ἀκρόασιν διαφόρων μα-
θημάτων καὶ εἰς τὴν συναναστροφὴν μετὰ τῶν
διασημωτέρων καθηγητῶν, οὓς πάντας τὸ ἔσπερας
ἐκάλεσεν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν. Πῶς νὰ
μὴ αἰσθάνηται τις σεβασμὸν πρὸς ἡγεμόνα, το-
σοῦτον κηρόμενον περὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως
τοῦ λαοῦ του; Πῶς νὰ μὴ θαυμάζῃ τις βασιλέα,
ὅστις ἀρίων τὰς περὶ τὰς κατωτάτας ἐπιπέσεις,
πρώτιστον μέλημα αὐτοῦ ἔχει νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ
νὰ προστατεύῃ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας,
δὲ ὡν τὰ ἔθνη καθίστανται μεγάλα καὶ ἔνδοξα;
Εὐτυχεῖς οἱ λαοί, οἱ τοιοῦτον τυγχάνοντες ἡγε-
μόνων! Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος εἶναι, ὡς γνωστὸν,
ὁ οὗτος τοῦ πρώτου βασιλέως Ἰωάννου, τοῦ σοφοῦ
μεταφραστοῦ τοῦ Δάντου.

Υ. Γ. Ἐυχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐγεν-
νήθη ἐν Ἀθήναις νέος Ἕλλην θαλασπότης, ὅστις
ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ ὄνομα Ἰωάννης,
ὄνομα προσκίλες παντὶ Ἕλληνι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Λειψία τῆ 27/8 Φεβρουαρίου 1882.
Ὅτι προσδέλετο ἐγένετο. Ἡ καταστροφὴ
ἐπέλθεν ὁ ΒΟΝΤΟΥΣ μετὰ παρακεκινδυνευ-
μένης αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως ἔπεισε, καὶ ἡ πτώσις
τοῦ κατεβρόδης τοὺς πάντας. Ἐν ταῖς θύσιν,
ὡς προσέφερον τὰ μεγάλα τραπεζικὰ καταστή-
ματα, ὅπως ἀποσθῆσθαι τὴν ἐπιχειρήσιν κατα-
στροφῆν, ὑπῆρχε καὶ ἡ προσφορά 16 εκατομ-
υρίων φράγκων εἰς τὸν ΒΟΝΤΟΥΣ, τὰ ὅποια
οὗτος ὑπεσχέθη νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ "καλῶν χρεω-
γράφων". Ἀλλὰ τὰ καλὰ ταῦτα χρεώγραφα
ἀπεδείχθησαν φανταστικῶν, καὶ συνίσταντο εἰς
ὁμολογίας θρασαλικῶν σιδηροδρόμων. Ἡ αὐστρι-
κὴ κτηματικὴ τράπεζα, ἡ μεγίστη τοῦ ΒΟΝ-
ΤΟΥΣ ἐπιχειρήσις, ἀπεκήρυξε καὶ αὐτὴ τὸν πα-
τέρα τῆς, ἀρνηθεῖσα αὐτῇ τὴν ζητηθεῖσαν παρ'
αὐτοῦ προκαταβολὴν 10 εκατομ. φράγκων, καὶ
τότε καὶ τὰ μεγάλα τραπεζικὰ καταστήματα
ἀπέσυρον τὴν ἀρωγὴν αὐτῶν χεῖρα. Ἀπὸ τῆς
στιγμῆς δὲ ταύτης ὁ ΒΟΝΤΟΥΣ ἦτο νεκρὸς διὰ
τὸ χρηματιστήριον. Ὡς τελευταία δὲ σκηνὴ τοῦ
ὄλου δράματος ἐπέλθεν ἡ φυλάξις αὐτοῦ καὶ
τοῦ συνεταιροῦ αὐτοῦ FIEDER. Ἀμφότεροι κατη-
γοροῦνται ἐπὶ πλημμελεῖ διαχειρίσεως.

Ἐνεκα τοῦ στενοῦ χώρου, οὐ διαθέτομεν ἐν
τῷ Ἐσπερῳ δὲν δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἅπαντα
τὰ ἐπισημῶτα τοῦ μεγάλου τούτου δράματος, τὸ
ὅποσον ἀπανταχοῦ καθυτάτην ἐνεποίησεν ἐντύ-
πωσιν. Θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὰ γενικώτερα,
ἀρίνοντες τὰς λεπτομερεῖας εἰς ἄλλους. Μετὰ
τὴν ἴδρουν διαφόρων τραπεζῶν καὶ τὴν ἐκδοσιν
μετοχῶν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ διὰ τὸ ποσὸν
231 1/2 εκατομ. φράγκων, τρεῖς ἐπινοήθησαν νέαι
ἐπιχειρήσεις ἐν Σερβίᾳ ἡ ἀποπεράτωσις τῶν
σερβικῶν σιδηροδρόμων, ἡ παγίωσις τοῦ χρέους
καὶ ἡ ἴδρουν ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐκ τῶν λε-
χθέντων πᾶς τίς δύναται νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν,
τίνι τρόπῳ εἰργάζετο ἡ τράπεζα αὐτῆ τῶν ΒΟΝ-
ΤΟΥΣ καὶ Σ. ἡ λεγομένη "Γενικὴ Ἐνωσις"
(Union générale). Ἡ θάσις τῶν ἐπιχειρήσεων
τῆς δὲν ἦτο ἡ θετικὴ τραπεζικὴ ἐργασία, ἡ
διὰ μεγάλων κεφαλαίων σκοποῦσα τὴν ἀνάπτυξιν
καὶ ἐπιθυροῖαν τῶν ἐμπορίων καὶ τῆς βιομηχα-
νίας, ἀλλὰ συνίστατο εἰς ἐπιχειρήσεις ἀμειβόλους,
εἰς σχέδια ἀλλόκοτα, εἰς ἐκδόσεις μετοχῶν φαν-
τασιωδῶν. Καὶ ὅμως ἡ τράπεζα αὐτῆ εἶχεν
ἀναπτυχθῆ τοσοῦτον, εἶχε κατορθώσει τοσαύτας

ἐπιτυχίας, ὅσας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ αὐτὸς
ὁ Ρότσιλδ δὲν ἀπείθετο νὰ συναγωνισθῆ πρὸς
αὐτὴν καὶ νὰ ἡττηθῆ. Ἀλλ' αὐτὴ αὐτὴ ἡ
αἰφνιδια αὐτῆ ἀνοήτως ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία τῆς
ἀποσθῆ αὐτῆς πτώσεως.

Ἐκτός τῆς Γαλλίας, ἡ Αὐστρία εἶναι ἡ χώρα
ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην παθοῦσα ἐκ τῆς καταστρο-
φῆς ταύτης· διότι ἐν Αὐστρίᾳ ἡ πεσοῦσα ἐταιρία
εἶχε κυρίως στήσῃ τὴν ἐνέργειάν τῆς. Καὶ ἂν
ἡ αὐστριακὴ κτηματικὴ τράπεζα, ἡ κυριώτερα
τῆς "γενικῆς ἐνωσεως" ἴδρουν, καλυφθῆ ἑπαρκῶς
διὰ καταθέσεων, οὐχ ἦττον ὅμως πολλὰς θέλει
εὐρεῖ δυσκολίας εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὁμοῦ
μετὰ τῆς "γενικῆς Ἐνωσεως" ἰδρυθείσης παρ'
αὐτῆς Αὐστριακῆς ματαίωτικῆς Ἐταιρίας. Ἐλ-
πίζεται ἡ διάσωσις αὐτῆς, καὶ ἐναγωνίως περι-
μένει ὁ κόσμος τὴν κατὰ τὴν 8 Μαρτίου συνερ-
χομένην γενικὴν τὸν μετόχων συνέλευσιν, ἐν ἣ
θέλει ἐκτεθῆ καθαρώς ἡ θέσις.

Τὴν Σερβίαν ἐπαπειλεῖ ζημία 40 εκατ. φρ.,
τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουσι τὴν μερίδα αὐτῆς
παρὰ τῇ "γενικῇ Ἐνώσει" διὰ τὰς παραχωρη-
θείσας ὁμολογίας τῶν σερβικῶν σιδηροδρόμων.
Τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρομικῶν τούτων
γραμμῶν, ὡν, εἰρήσθη ἐν παρόδῳ, οὐδὲ ἐναρξίς
ἐγένετο, ἂν ἀναλάβῃ πιθανότατα ἡ Τράπεζα τῶν
Παρισίων τῆ μεσοδόχου τῆς αὐστρο-γαλλικῆς
σιδηροδρομικῆς Ἐταιρίας. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ
μεγάλα ἀνδραγαθήματα τοῦ ΒΟΝΤΟΥΣ· τίς δὲ
δύναται ν' ἀπαριθμῆσῃ τὰς ζημίας καὶ κατα-
στροφὰς, ὡς θὰ ἐπιφέρῃ ἡ τοιαύτη τῶν πραγμά-
των κατάστασις εἰς μικροτέρους κεφαλαιόχους
καὶ μετόχους;

Αἱ ἀγοραί, αἱ πρώται ἀνακύψασαι ἐκ τῆς κρί-
σεως ταύτης, εἰσὶν αἱ ἀγοραὶ τῆς Γερμανίας καὶ
τῆς Αὐστρίας. Ἡ Βιέννη, ἥτις πρὸ δύο ἐβδομά-
δων ἐφαίνετο ἐντελὸς ἀπάλτις, ἤρτατο ἤδη ἐν
βίᾳ διερθεῖσα τὸ συνάλλημα τῆς. Ἀλλ' ὁ Μάρ-
τιος δὲν παρήλθεν ἀκόμη! Καὶ ἐν Λονδίνο ὁ
κλονισμὸς τῆς Γαλλίας δὲν ἤδυνάτο νὰ μείνῃ
ἄνευ ἀποτελέσματος· ἤδη συνέβη ἐν Λονδίνο
χρεωκοπία σημαντικὴ, καὶ ἂν καὶ ὀλιγώτερον
τεταραχμένα τὰ πνεύματα ὅμως εἶναι ἐκεῖ εἰς
ἄκρον περιεθόα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν χρηματιστικὴν ἀγορὰν
πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μεγίστη παρατη-
ρεῖται ἡ ἔλλειψις τοῦ χρυσοῦ. Συνεπεία τούτου
ὁ τόκος τῆς προετοφλήσεως ὕψηθη ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν
εἰς 6%, ἐν Βελγίῳ εἰς 9% καὶ ἐν Γερμανίᾳ εἰς
6%. Μόνον ἡ τράπεζα τῶν Παρισίων διαθέτει
ἀκόμη ἀρκετοῦ χρυσοῦ, ὅπως μὴ ὑψώσῃ τὸν τό-
κον τῆς προετοφλήσεως· ἄλλως ἡ τράπεζα τῆς
Ἀγγλίας θὰ εἶχεν ἤδη ἀπαντήσει διὰ νέας ὑψώ-
σεως τοῦ τόκου. Α.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Κάρολος ΒΛΑΝΚ, μέλος τῆς γαλλικῆς Ἀκα-
δημίας, καθηγητῆς τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς ιστορίας
τῆς τέχνης, διακεκμημένος ἐπιστήμων, ἀπέθανε τῆ
17 Ἰανουαρίου ἐν Παρίσι εἰς ἡλικίᾳ 69 ἐτῶν.

Ν. ΔΑΒΙΣ, Ἀγγλος ἀρχαιολόγος, ὁ τὰ ἐρείπεια
τῆς Κερκίρδονος ἐρευνήσας καὶ περιγράφας, ἀπέ-
θανε ἐν Φλωρεντίᾳ τῆ 6 Ἰανουαρίου.

Ἐρμάννος ΣΧΛΑΓΙΝΤΒΕΙΤ, διάσημος πε-
ριηγητῆς καὶ γεωλόγος ἐκ τῶν ἀρίστων, ὅστις κυ-
ρίως διεκρίθη κατὰ τὰς ἐν ταῖς Ἰνδίας καὶ τῇ
κεντρικῇ Ἀσίᾳ ἐρεῖνας του, ἀπέθανε τῆ 19 Ἰα-
νουαρίου ἐν Μονάχῳ ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν.

Α. ΘΥΡΟΥ, Γάλλος φιλόλογος, μέλος τῆς
Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν, ἀπέθανε τῆ 17 Ἰα-
νουαρίου ἐν Παρίσι.

Ἐρμάννος θαρῶνος FRIESEN, πρῶτον ἀλλόφρον
ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τῆς Σαξωνίας, γνωστὸς γενό-
μενος διὰ τὰς μελέτας του εἰς τὸν Σαξίπυρον,
ἀπέθανε ἐν Δρέσδῃ τῆ 23 Ἰανουαρίου, 80 ἐτῶν
τὴν ἡλικίαν.

Ἀδαίσις ΡΑΓΕ, ἡ γνωστὴ Παρισιανὴ ἡθο-
ποιός, μέλος τοῦ Ὁδείου, ἀπέθανε ἐν Παρίσι
τῆ 22 Ἰανουαρίου ἐν ἡλικίᾳ 60 ἐτῶν.

Κάρολος ΚΕΡΤΗΒΕΝΥ, Ὁγγρος συγγραφεὺς
ἐκ τῶν δοκίμων, μεταφραστὴς τῶν καλλιτέρων
ὀγγρικῶν συγγραμμάτων εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσ-
σαν, ἀπέθανε ἐν Πέστη τῆ 23 Ἰανουαρίου ἐν
ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν.

Ροβέρτος CHRISTISON, ὁ ὕπατος τῶν ἱατρῶν
τῆς Σκωτίας, γνωστὸς πρὸ πάντων διὰ τὰς τοξο-
λογικὰς αὐτοῦ μελέτας, ἀπέθανε τῆ 26 Ἰανουαρίου
ἐν Ἐδιμβούργῳ ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν.

Υ. Γ. Ἐν Ἀθήναις ἀπέθανε ἐν ἡλικίᾳ 70
ἐτῶν ὁ Δημήτριος Μαυρομιχάλης, ὁ τελευταί-
ος οὗτος τοῦ Πετρουπέτη. Ὁ μακαρίτης ὑπῆρ-
τεν ὡς πληρεξούσιος ἐν τῇ Συνελεύσει καὶ ὡς
ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κατὰ τὴν μεταπολι-
τευσιν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ δημοσίευσις τοῦ νεωτάτου μυθιστορήματος
τοῦ γνωστοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ, POT-BOUILLE, ἐν
τῇ ἐπιφυλλίδι τῆς ἐφημερίδος "Γαλλοῦ" ἐδω-
κεν ἀφορμὴν εἰς δίχην, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ἐνδια-
φέρει τὰ μέγιστα τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐν
γένει καὶ ἰδίως τοὺς μυθιστοριογράφους. Ὁ παρὰ
τῷ ἐπεταίῳ τῶν Παρισίων δικηγόρος Δυβερδῆς,
ἐνάγει τὸν τε συγγραφεὴ καὶ τὸν συντάκτην τοῦ
Γαλλοῦ εἰς δίχην, διότι ἐν τῷ νεωτάτῳ μυθι-
στορήματι παριστάται ἐφέτης ὄνοματι Δυβερδῆς.
Διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὁ δικηγόρος ζητεῖ τὴν ἄμ-
εσον ἀπάλειψιν τοῦ ὀνόματός του ἀπὸ τοῦ δημο-
σιουμένου μυθιστορήματος, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περι-
πτώσεως ἀποζημιῶσιν χιλίων φράγκων διὰ πᾶσαν
ἡμέραν θροαδότητος. Ἡ δίχη αὐτὴ κατὰ τούτου
εἶναι περίεργος, διότι ὡς γνωστὸν ὅλοι οἱ σημε-
ρῖνοὶ Γάλλοι μυθιστοριογράφοι ἄνευ ἐξαιρέσεως
λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων των ἐκ
τῶν διαφόρων καταλόγων τῶν ζώντων ἐμπόρων,
βιομηχάνων, τραπεζιτῶν, δικηγόρων, ἱατρῶν κτλ.
Ἐάν λοιπὸν τὸ δικαστήριον καταδικάσῃ τὸν Ζολᾶν,
ἡ συγγραφὴ μυθιστορήματος ἐν Γαλλίᾳ θ' ἀποβῇ
σχεδὸν ἀδύνατος, διότι ποῦ θὰ εὕρωσιν οἱ μυ-
θιστοριογράφοι τὰ ὀνόματα διὰ τὰ πρόσωπά των;
Ἴσως τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἔχῃ καὶ τὸ εὐεργη-
τικὸν του μέρους, ἂν ἀπαλλάξῃ ὀληλόγῳ τὸν κόσμον
ἀπὸ τῆς πλημμύρας τῶν γαλλικῶν μυθιστορη-
μάτων, ὡν τὰ πλεῖστα εἶναι ἀνάγνωσις θλαβερά,
διαφθερίουσα μᾶλλον ἢ διορθήουσα τὴν κοινω-
νίαν. Ἡ περίεργος δίχη γενήσεται τὴν ἐπιούσαν
ἐβδομάδα.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ.

- Εἶσαι εὐχαριστήμενος μετὰ τὸν νέον σου ἀπέντην;
— Ναι, καλὰ τὰ πηγαινόμεν. Ἐγὼ τινάζω τὰ ροῦδά του καὶ ἐκεῖνος τὰ δικά μου.
— Εἶσαι τυχερός...
— Ἡ διαφορά μόνον εἶναι ὅτι ἐν ᾧ ἐγὼ περιμένω νὰ ἔγῃ τὸ ροῦδά του διὰ νὰ τοῦ τὰ τινάζω, ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἔχει διόλου ὑπομονήν, δὲν περιμένει τοῦτο.

Δοκίμησός τις ἀνέπτυσσεν ἐν τινι ἐσπερίδι
τὰς θεωρίας του ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς
μουσικῆς.

— Ἐξηγήσατέ μου, παρακαλῶ, εἶπεν εἰς τῶν
παρορισσομένων, ποίαν διαφορὰν εὐρίσκετε με-
ταῦ τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς;
— Ἀλούστατον, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ
ἐρωτηθεὶς· ἡ μὲν ἄεται γερμανιστὴ, ἡ δὲ ἰτα-
λιστὴ.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Συνενοηθέντες μετὰ διαφόρων ἐκδοτικῶν
καταστημάτων θέλομεν ἀναγγέλλει ἐνίστα διὰ
τοῦ Ἐσπεροῦ τινὰ τῶν νεωτάτων προϊόντων τῆς
φιλολογίας (καθ' ὅσον ὁ χώρος ἐπιτρέπει τοῦτο).

- Βιβλία γαλλικά·
DU CLEUZIOU, H., L'art national. Les origines. La Gaule. Les Romains (εἰς 4^ο μετὰ εἰκόνας). φράγκα 40.—
DURUY, V., Histoire des Romains. (Νέα ἐκδοσις μετὰ εἰκονογραφεῖων.) Τόμ. IV. εἰς μέγα 8^ο. φρ. 25.—
FLAMMARION, C., Les étoiles et les curiosités du Ciel. (Παράρτημα τῆς δημοδους Ἀστρονομίας.) φρ. 10.—
LACROIX, P., XVII Siècle. Lettres, sciences et arts. France 1590—1700 (μετὰ εἰκόνας εἰς μέγα 8^ο). φρ. 30.—
KANITZ, F., La Bulgarie danubienne et le Balkan (1860—1880). Γαλλιστ. μετὰ εἰκόνας. 8^ο. φρ. 25.—
[Περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου, ἅμα ἐκδοθέντος γερμανιστῆ, ἔγραψεν ὁ Ἐσπερος τινὰ, παραθέσας καὶ τινὰς τῶν τῶ συγγραμμά κομμοσῶν εἰκόνας.]
LESCURE, DE, Les mères illustres. 8^ο μετὰ εἰκόνας. φρ. 10.—
RECLUS, ELISEE, Nouvelle géographie universelle. Τόμ. VII. Ἡ ἀνατολικὴ Ἀσία μετὰ χαρτῶν. φρ. 30.—
VERNE, JULES, La Jangada. Huit cents lieues sur l'Amazonie. Μετὰ εἰκόνας, εἰς 4^ο φρ. 9.—
[Τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφεῖος.]
GIFFARD, P., Les Français à Tunis. 8^ο φρ. 350
TROUSSEAU, A., Clinique médicale de l'Hôtel-Dieu de Paris (6^ο ἐκδ.). Τόμοι τρεῖς. 8^ο φρ. 32.—
LISZT, F., Des Bohémiens et de leur musique en Hongrie. 8^ο φρ. 16.—
LÉGOUVÉ, E., La lecture en action. φρ. 3.—
SATHAS, C. N., Documents inédits relatifs à l'histoire de la Grèce au moyen âge. (Ἑλληνιστ.) Τόμ. Β. Ἐν Βενετίᾳ, εἰς 4^ο φρ. 20.—

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Κ. Μ. . . . εἰς Ὀδησσόν. Πράγματι ὁ ῥωσ-
αῖκος λαὸς ἔχει ἐνίστα ἐν τῇ ἀπλότητι του
εὐφροσύνας ἐκφράσεις. Ἀληθὲς ὁ γέρον ἡθο-
ποιός, ὅστις τοσαύτις ὑπεκρίθη ἐπὶ σκηνῆς τὸν
θνήσκοντα, οὐδέποτε ἐπέτυχε τοσοῦτον ὅσον θε-
πέθανε. Περὶ τῶν ἄλλων, ὅσα μοι γράψετε,
θέλω σὰς ἀπαντήσει προσεχῶς· ἐν τοσοῦτῳ μυριάς
εὐχαριστίας διὰ τὴν τακτικὴν σας ἀναπόκρισιν.
— κ. Π. . . . εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἄμα κατα-
σκευασθῶσι τὰ περικαλύμματα τοῦ Ἐσπεροῦ, τὰ
ὅποια παρηγγέθησαν ἤδη εἰς ἐν τῶν πρώτων
ἐργοστασίων, θέλουσιν ἀποσταλῆ ταῦτα εἰς τοὺς
ἐπιθυμούντας νὰ δέσωσι κομψῶς τὸν ἄ. τόμον
τοῦ Ἐσπεροῦ. Περὶ τῆς τιμῆς τῶν περικαλυμ-
μάτων τούτων οὐδὲν δυνάμεθα νὰ σὰς εἰπωμεν
ἀκόμη διαθέσασθαι ὅμως ὅμως διὰ θῆναι κομψά.
— κ. Κ. Ν. . . . εἰς Δορπάτην. Οἱ Ἕλληνας
σπουδασταὶ ἐν Λειψίᾳ εἶναι ἐρέτος ὀλίγοι, καὶ
ὅμως τὸ πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας εἶναι ἐν
τῶν ἀρίστων ἐν Γερμανίᾳ. — κ. Ο. Ε. . . . εἰς Κορ-
στατινοῦπολιν. Μακρὰς ἐπιστημονικὰς διατριβάς
δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν πρὸς δημοσίευσιν. Τούτο
ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν καὶ εἰς τὴν τάσιν τοῦ Ἐσ-

περοῦ. — κ. Α. Ρ. . . . εἰς Ὀδησσόν. Χαίρομεν ἐπι-
ἐρέτος ἐνεκα τοῦ καλοῦ καιροῦ δὲν ἐμποδίζεσθε
ἀπὸ τὰς ἀστρονομικὰς σας παρατηρήσεις. Περι-
μένομεν συντόμως περιεργόν τι ἄρθρον ἐπὶ τῶν
μελετῶν τούτων. Ὡς βλέπετε σήμερον ὁ Ἐσ-
περος ἀναφέρει ἐν τῇ στήλῃ τῶν Νεοφανῶν δι-
ελίον νεώτερον σύγγραμμα τοῦ Γάλλου ἀστρο-
νόμου Φλαμμარიῶνος, τὸ ὅποσον ἴσως εἶναι καλ-
λίτερον ἐκεῖνου, τὸ ὅποσον ζητεῖτε. — κ. Γ. . . .
εἰς Προδῶν. Τῆς ἀλληγορικῆς εἰκόνας τῆς Προ-
σαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας ἀποστάλησαν ὑμῖν διὰ
τοῦ ταχυδρομίου τὰ ζητηθέντα ἀντίτυπα· ἀλλὰ
θέλουσιν ἀποσταλῆ ὑμῖν κατόπιν ἐφ' ὅσον ταῦτα
ὑπάρχουσιν. — κ. Μ. . . . εἰς Κάρρον. Εὐχα-
ρίστως θέλομεν δεχθῆ τὰ αἰνίγματα, τὰ ὅποια
προταίνετε νὰ πέμψητε, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦναι
ἀνέκδοτα.

ΛΥΣΕΙΣ

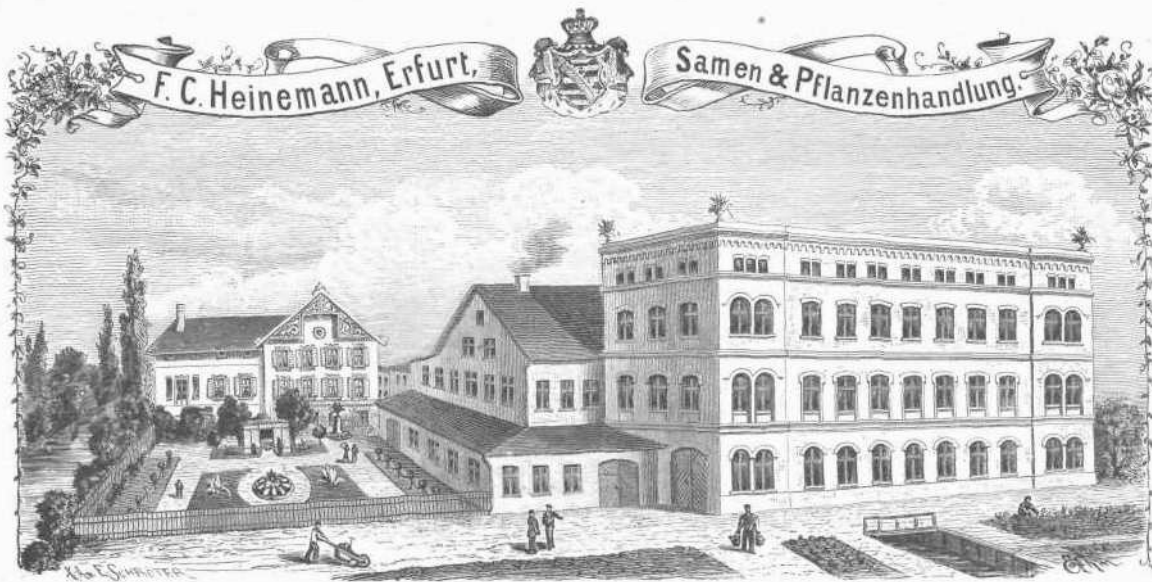
Α'.
ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΙ ΕΚ ΛΕΞΕΩΝ.
Ε Κ Τ Ω Ρ
Κ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΓ (LIEBIG).

Εδρῆται παρ' ἅπασι τοῖς φαρμακείοις καὶ παντοπωλείοις τοῦ Κόσμου.

Εἰς πάντα τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ἀνθὴ καὶ εἰς τοὺς διατηροῦντας κήπους καὶ ἐξοχικὰ κτήματα συνιστῶ τὸν γενικὸν Κατάλογόν μου διὰ τὸ ἔτος 1882, ἐν τῷ ὁποίῳ διατεταγμέναι κατὰ μῆνα εὐρηγῆται ὅλαι αἱ ὁδηγίαι πρὸς καλλιέργειαν καὶ περιποίησιν τῶν ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένων σπόρων καὶ φυτῶν, καὶ αἱ φυσικώταται ἀπεικονίσεις πλείστων ὕσων ἀνθῶν. Ὁ κατάλογος οὗτος ἀποτελεῖ τὸν ἀσφαλῆστερον ὁδηγὸν παντὸς φίλου τῶν ἀνθῶν· εἶναι ὁ μεγαλειότερος πάντων τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐκδιδομένων τοιούτων καταλόγων καὶ πέμπεται τῷ αἰτούντι δωρεάν.
Ἀνθοπωλεῖον καὶ φυτώριον F. C. Heinemann ἐν Erfurt.

ΤΟ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ: ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ

ἀναδέχεται τὴν ταχέειαν καὶ κομψὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου ἐπιστημονικοῦ, εἰκονογραφικοῦ καὶ ἄλλων. Πρὸς δὲ καὶ ἐκτύπωσιν εἰς

ΤΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

μετ' ἀρίστης καὶ ἀκριβεστάτης ἐκτελέσεως καὶ ἐπὶ τιμαῖς λίαν συγκαταβατικαῖς.

F. KAHLE & SOHN

ἐν POTSDAM

ἐργοστασιάρχης τῆς Αὔλης.

Ἐργοστάσιον εἰδῶν ἐκ χυτοῦ ψευδαργύρου. Ἀγάλματα, λυχνία, πίδακες καὶ κοσμήματα ἀρχιτεκτονικά. Κατάλογοι καὶ τιμολόγια ἔτοιμα πρὸς ἀποστολήν.

B. Ritzsch & W. Rochlitzer
Zylographische Anstalt
LEIPZIG
Poststrasse No. 2.

Τὸ ξυλογραφικὸν τοῦτο κατάστημα εἶναι ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Λειψίᾳ, χαιρεῖ δὲ καὶ φήμην καλὴν ἐν ὅλῃ τῇ Γερμανίᾳ.
Πᾶσα παραγγελία, ἀναγομένη εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφίας, ἐκτελεῖται προθύμως καὶ ταχέως. Αἱ τιμαὶ εἰσὶ συγκαταβατικαί.
Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀριστοὶ τεχνίται, εἶναι ἤδη ἰδρυμένον πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ἐξετέλεσε πλείστα ὅσα καλλιτεχνικὰ ἔργα ἄξια λόγου καὶ διὰ διαφόρους γραφικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ διὰ διδακτικὰ βιβλία.
Ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος εἶναι δι' αὐτὸ ἡ καλλιτέρα σύστασις.

REINH. TETZER.

EN BEPOΛINΩι.

Ἐργοστάσιον δι' ἀτμοῦ πρὸς κατασκευὴν μελάνης. Ἐν αὐτῷ κατασκευάζεται ἡ περιφημὸς μελάνη ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Kaisertinte (αὐτοκρατορικὴ μελάνη), τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις ἐγένετο παγκόσμιος. Τὸ ἐρ-

γοστάσιον ἔχει ἀποθήκας διαφόρων εἰδῶν μελάνης ἐν Ἀμστελδοάμῳ, ἐν Στοκόλμῳ, Μαδρίτῃ, Πετροπόλει, Μόσχᾳ, Νεαπόλει καὶ Νέα-Ἰόρκῃ.

EAU DE COLOGNE.

Τὸ ἀρίστον καὶ μόνον γνήσιον κατὰ τὰς πρωτοτύπους συνταγὰς τοῦ ἐφευρετοῦ κατασκευαζόμενον ὕδωρ τῆς Κολωνίας εὐρηγῆται παρὰ τῷ Κυρίῳ

ΙΩΑΝ Μ. ΦΑΡΙΝΑ:
JÜLICH-PLATZ No. 4
ἐν ΚΟΛΩΝΙΑι.

προνομιοῦχῳ προμηθευτῇ πολλῶν αὐτοκρατορικῶν καὶ βασιλικῶν αὐλῶν, κατόχῳ τῶν μεταλλίων καὶ βραβείων πασῶν τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων. Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀγοραστῶν, ὅτι ἐκάστη φιάλη τοῦ ἀρωματικοῦ τούτου ὕδατος δέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα **Johann Maria Farina**, καὶ τὴν διεύθυνσιν· JÜLICH-PLATZ No. 4.

Zu beziehen durch alle Buchhandlungen:
Polychrome Meisterwerke
der monumentalen Kunst in Italien.

Peterskirche in Rom, Saal des Dogenpalastes in Venedig, Bibliothek in Siena, Dom von Orvieto etc.) umfassend.
LEIPZIG.

Herausgegeben von Baurath H. Kühler in Hannover.
In Prachtband 250 M. Ein Blatt einzeln 18 M.
Ein künstlerisch ausgeführtes Prachtwerk in Farbendruck. In Kusserst getreuer Wiedergabe 12 der farbenprächtigsten Monumente Italiens (Sixtin. Kapelle, Rafael'sche Loggien, Dom von Orvieto etc.) umfassend.
Baumgärtners Buchhandlung.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.